

Miejska Biblioteka Publiczna
w Białej Podlaskiej
DZIAŁ WIEDZY O REGIONIE

ul. Warszawska 12a
21-500 Biała Podlaska
tel. 83 11 31 51
regionalna@bip.org.pl

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXIII

Wrzesień 2014

Nr 9

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI

KURIA DIECEZJALNA - 08-100 SIEDLCE - PIŁSUDSKIEGO 62
TEL. 25 644-21-95; FAX 25 644-87-44

WYDAWNICTWO DIECEZJI SIEDLECKIEJ "UNITAS"
08-110 SIEDLCE - SZKOLNA 22

WIADOMOŚCI DIECEZJALNE SIEDLECKIE

ORGAN URZĘDOWY KURII DIECEZJALNEJ

Rok LXXXIII

Wrzesień 2014

Nr 9

EPISKOPAT POLSKI

WYCHOWYWAĆ DO PRAWDY

**List Pasterski Episkopatu Polski
z okazji IV Tygodnia Wychowania 14-20 września 2014 roku**

**Umiłowani w Chrystusie Panu, Siostry i Bracia,
Drodzy Rodzice, Nauczyciele i Wychowawcy,
Droga Młodzieży, Kochane Dzieci!**

Kilka dni temu w polskich szkołach zabrzmiał dzwonek, zwiastujący początek nowego roku szkolnego i katechetycznego. W ten sposób otworzył się przed nami nowy czas, w którym nie tylko będziemy mogli zdobywać wiedzę o świecie, o sobie i o Panu Bogu, ale także przeżywać radość poznawania Ewangelii i głoszenia jej innym ludziom. Do takiej właśnie radości, płynącej z Ewangelii, zachęca nas Ojciec Święty Franciszek w adhortacji *Evangelii gaudium*.

Podobnie, jak w latach poprzednich, w tym miesiącu będziemy przeżywać Tydzień Wychowania. Jego czwarta edycja odbędzie się w dniach 14-20 września i zostanie poświęcona roli prawdy w odpowiedzialnym wychowaniu. Będziemy także podkreślali rolę prawdy w życiu społecznym,

narodowym i państwowym jako niezbędnego warunku rozwoju naszej Ojczyzny.

1. Potrzeba uznania obiektywnej prawdy

Pan Bóg na kartach Biblii przypomina nam rolę prawdy i miłości w życiu człowieka. Źródłem tej troski jest miłość Stwórcy do stworzenia, podawanego ciągłej pokusie ulegania kłamstwu, którego ojcem jest „władca tego świata” (J 12,31). Prorok Ezechiel w dzisiejszym czytaniu mówi o odpowiedzialności „stróża domu Izraela” (Ez 33,7) – odpowiedzialności wyrażającej się w wiernym przekazie słowa, pochodzącego z ust Bożych. Znamiennym listem Boga do człowieka jest Dekalog – dziesięć przykazań napisanych palcem Bożym na kamiennych tablicach (por. Wj 31,18). Troska o ich zachowanie włącza się w szczególne zadanie chrześcijanina, który jest nieustannie wzywany do życia w duchu prawdy i miłości. Współczesny świat próbuje narzucić ludziom przekonanie, że nie ma żadnej obiektywnej prawdy, a każdy człowiek rozumie i stosuje ją na swój własny, indywidualny sposób. Co więcej, na człowieka głoszącego istnienie obiektywnej prawdy, według której pragnie on żyć, patrzy się z podejrzliwością, a nawet z lekceważeniem. W takiej sytuacji przestają obowiązywać wszelkie stałe wartości. Przyjmuje się wtedy, że nie ma żadnych niepodważalnych punktów odniesienia, a zatem wszystko jest niestałe i zmienne. Wobec coraz częstszych prób narzucania tego rodzaju przekonań, Kościół przestrzega przed swego rodzaju „dyktaturą relatywizmu”. Należałoby w tym miejscu przywołać słowa św. Jana Pawła II, który stanowczo przypominał: „W sytuacji, w której nie istnieje żadna ostateczna prawda będąca przewodnikiem dla działalności politycznej i nadająca jej kierunek, łatwo o instrumentalizację idei i przekonań dla celów, jakie stawia sobie władza. Historia uczy, że demokracja bez wartości łatwo przemienia się w jawny lub zakamuflowany totalitaryzm” (*Centesimus annus*, n. 46).

Warto w związku z tym postawić pytanie: na czym polega wychowanie do prawdy? Polega ono na tym, aby na wszystkich etapach procesu wychowawczego – dokonującego się w domach, w przedszkolach i szkołach – rodzice, nauczyciele i wychowawcy ukazywali wartość odkrywania ostatecznej prawdy o świecie, o człowieku i o Bogu. Ważne jest przy tym, aby pokazywali oni, jak do tej prawdy dążyć i w jaki sposób kierować się nią w codziennym życiu. W ten sposób dzieci i młodzież znajdują się w szkole

prawdy i będą wychowywani przez prawdę. Tylko wtedy będziemy mogli z ufnością patrzeć w przyszłość, mając pewność, że dzięki temu ukształtuje się społeczeństwo, w którym ludzie będą kierowali się wewnętrzną uczciwością, prawością i rzetelnością.

2. W szkole Chrystusa – Najwyższej Prawdy

Pełną prawdę o Bogu i o człowieku przekazuje Jezus Chrystus, który mówi o sobie: „Ja jestem drogą i prawdą, i życiem” (J 14,6a). Zbawiciel jest zatem Najwyższym Wychowawcą w szkole Prawdy. On sam bowiem jest Prawdą. To On posiada wyraźnie określony plan wychowawczy, wyrażający się w słowach: „Nikt nie przychodzi do Ojca inaczej jak tylko przeze Mnie” (J 14,6b). Tym samym wskazuje na cel, do którego pragnie zaprowadzić wszystkich wierzących w Niego. Jest nim dom Ojca. Nie ma bowiem dla człowieka nic ważniejszego niż jego własne zbawienie. Ono jest najwyższą wartością. Wobec grzechu i kłamstwa Chrystus wzywa nas dziś do braterskiego upomnienia i zgodnej modlitwy (por. Mt 18,15-19). Chrześcijanin pragnący żyć w prawdzie, jest powołany do ciągłej, twórczej przemiany siebie i szukania duchowej siły we wspólnej modlitwie, w której Zbawiciel jest szczególnie obecny. Chrystus, który jest Prawdą, jest przecież także Życiem, daje życie i wzywa do dążenia ku pełni życia. Święty Paweł w Liście do Rzymian, którego fragment słyszeliśmy w dzisiejszym drugim czytaniu, nawołuje do miłości bliźniego, wyrażającej się w przestrzeganiu przykazań (Rz 13,8-10). To w nich zawarta jest wola Boga – doskonały porządek Boży wobec świata stworzonego. Rozpoznawanie jej to nic innego jak poszukiwanie prawdy. Tylko życie w prawdzie pozwala właściwie osądzić stan swojego ducha, a zarazem zdobyć się na wysiłek wewnętrznej przemiany. Będzie ona możliwa, jeśli w szkole Chrystusa-Prawdy będziemy Go uważnie słuchać, głębiej poznawać i pozwalać, aby nas prowadził ku pełnej prawdzie o Bogu i o nas samych. Dzieje się to między innymi podczas szkolnej i parafialnej katechezy.

3. Konieczność wychowania do prawdy

Najważniejszą konsekwencją życia w prawdzie, którą ukazuje nam Pan Jezus, jest dążenie do podporządkowywania jej swojego życia. Jak wielokrotnie nauczał św. Jan Paweł II, nie ma wolności bez prawdy. Autentyczna wolność polega bowiem na życiu w świecie prawdziwych wartości i na świadczeniu o nich. Z pewnością nie jest to łatwe! Niejednokrotnie wymaga

braterskiego napomnienia i próby „sprowadzenia występnego z jego drogi” jak poucza dziś prorok Ezechiel (por. Ez 33,8b). Głosząc obiektywną prawdę, musimy mieć świadomość tego, że niekiedy trzeba będzie dla niej cierpieć. Jest to droga, którą kroczyli prorocy Starego Testamentu. Jest to droga, którą w najwyższym stopniu przemierzył sam Pan Jezus. Jest to droga, którą także my powinniśmy podążać. Dla człowieka wierzącego nie ma bowiem innej drogi niż ta, którą szedł nasz Pan, Jezus Chrystus.

Przed wychowawcami: rodzicami, nauczycielami, katechetami i duszpasterzami stoi zatem zadanie stawiania wymagań – najpierw sobie, a następnie własnym dzieciom oraz powierzonym im uczniom i wychowankom. Dlatego zwracamy się do Was z gorącym apelem: Nie bójcie się prawdy! Dążcie do niej z odwagą i zapałem! Uczcie jej innych! Wychowujcie do niej wszystkich, których Wam Pan Bóg powierzył! Nie dajcie się zwieść namiastkami prawdy czy półprawdami! Brońcie się przed manipulacją ze strony tych, którzy są niechętni Chrystusowi i Jego Kościołowi. Nie oni mają być dla Was wzorami i autorytetami, ale Jezus Chrystus – nasz Pan i Zbawiciel, który oddał swoje życie za prawdę i sam o sobie mówi, że jest „drogą i prawdą, i życiem”. Zdobywajcie umiejętność stawania w prawdzie o sobie poprzez częsty i rzetelny rachunek sumienia oraz przez regularne przystępowanie do sakramentu pokuty i pojednania! Tylko wtedy poznacie autentyczną radość, wynikającą z doświadczania słów Pana Jezusa: „Poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli” (J 8,32).

Na tę drogę przebywania w szkole Chrystusa-Prawdy i wychowywania innych w prawdzie wszystkim Wam z serca błogosławimy

Podpisali: Kardynałowie, Arcybiskupi i Biskupi
obecni na 365. Zebraniu Plenarnym
Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 10 czerwca 2014 r.

Do odczytania w niedzielę, 7 września 2014 r.

**APEL ZESPOŁU KEP DS. DUSZPASTERSTWA SŁUŻBY
ZDROWIA I CHORYCH O ZWERYFIKOWANIE DECYZJI
PODJĘTEJ WS. PROF. BOGDANA CHAZANA**

*Szanowna Pani
Hanna Gronkiewicz-Waltz
Prezydent Miasta Stołecznego Warszawy*

Szanowna Pani Prezydent,

w imieniu Zespołu Konferencji Episkopatu Polski ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia i Chorych zwracam się do Pani Prezydent z gorącym apelem o zweryfikowanie decyzji podjętej w sprawie prof. Bogdana Chazana oraz przywrócenie go na stanowisko dyrektora wspomnianej placówki.

Ponad dwa miesiące temu prof. Chazan został ukarany pozbawieniem funkcji dyrektora Szpitala Specjalistycznego im. Świętej Rodziny w Warszawie. Jako biskup i Przewodniczący Zespołu Konferencji Episkopatu Polski ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia i Chorych niejednokrotnie spotykam się z osobami, które nie mogą zaakceptować tej decyzji jako głęboko niesprawiedliwej, krzywdzącej, merytorycznie bezzasadnej i łamiącej Rezolucję Rady Europy nr 1763 z 7 października 2010 r. mówiącą, że: „Żadna osoba, szpital ani instytucja nie może być przymuszona, pociągana do odpowiedzialności ani w żaden sposób dyskryminowana z powodu odmowy przeprowadzenia, udzielenia, asystowania lub podporządkowania się wykonaniu aborcji”. Opinie takie spotykam zarówno w środowisku lekarzy, jak i wśród chorych.

Trudno nie zauważyć, że zwolnienie prof. Bogdana Chazana zbiegło się w czasie z podpisaniem przez polskich lekarzy katolickich tzw. deklaracji wiary. Negatywne reakcje części opinii publicznej pokazały, iż w części społeczeństwa polskiego istnieje bardzo duże niezrozumienie oraz faktyczna ignorancja co do sensu i znaczenia klauzuli sumienia oraz relacji między wolnością sumienia a prawem państwowym. Sumienie – jak się czasami mylnie twierdzi – nie jest kategorią religijną właściwą jedynie dla ludzi wierzących, lecz jest wewnętrznym głosem każdego człowieka – głosem, który podpowiada „czyń dobrze, nie czyń źle” czy też „nie zabijaj”. Nie są

to imperatywy religijne, lecz głęboko humanistyczne. Klauzula sumienia jest instrumentem służącym ochronie osobistej wolności człowieka przed prawem, z którym się wewnętrznym nie zgadza, choć jest to prawo legalnie ustanowione, jest przejawem naturalnej godności człowieka. Prawo państwowe nie może zmuszać nikogo, w tym lekarza, do podejmowania działań wbrew własnemu sumieniu. Jeśli taki przymus występowałby, to mielibyśmy wówczas do czynienia z prawem nieludzkim, prawem depczą-cym wolność człowieka i jego przyrodzoną godność. Taka praktyka to do-mena reżimów totalitarnych, które chcą zawładnąć sumieniami obywateli, i nigdy nie powinna mieć miejsca w społeczeństwach, które pretendują do nazywania siebie społeczeństwami demokratycznymi. Decyzja Pani Prezydent została odebrana jako niebezpieczny precedens w kraju demo-kratycznym – sygnał, że za postępowanie zgodne z własnym sumieniem można w Polsce stracić pracę. Prawo do sprzeciwu sumienia – zwłaszcza gdy chodzi o tak ważne kwestie jak życie i śmierć drugiego człowieka – po-winno być zawsze respektowane przez władzę publiczną i należycie przez nią chronione. Warto tutaj nadmienić, że takie stanowisko wyraził prof. Andrzej Zoll, niekwestionowany autorytet w kwestii prawa konstytucyj-nego, były przewodniczący Trybunału Konstytucyjnego i Rzecznik Praw Obywatelskich, który w wywiadzie dla „Rzeczpospolitej” (20.06.2014 r.) stwierdził, iż w świetle obowiązującego ładu prawnego prof. Chazan miał pełne prawo do odmówienia aborcji, a on sam – jako katolik – także pod-pisałby deklarację wiary.

Podjmując wspomnianą decyzję, powoływała się Pani Prezydent na wyniki kontroli przeprowadzonej w szpitalu kierowanym wówczas przez prof. Bogdana Chazana. Zasadność zarzutów sformułowanych w pro-tokole Ministerstwa Zdrowia wzbudza jednak określone wątpliwości, co wynika choćby z analizy przeprowadzonej przez Ordo Iuris. Instytut na rzecz Kultury Prawnej (*Analiza projektu wystąpienia pokontrolnego z kon-troli przeprowadzonej w Szpitalu Specjalistycznym im. Świętej Rodziny, Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej w Warszawie, sygn. PZ-10/2-14*) stoi na stanowisku, że nie ma przesłanek prawnych do dyscyplinarnego zwolnienia prof. Chazana i zerwania stosunku pracy. Wskazał także na niekonstytucyjność podstawy prawnej kary finansowej nałożonej na szpital oraz na rażące naruszenia prawa do rzetelnego postę-powania w sprawie prof. Chazana. Z szeregu wątpliwości pozwolę sobie

wskazać tylko na jedną okoliczność sprawy. Choć ustawowy zapis o konieczności wskazania innego szpitala, w którym można dokonać aborcji, jest z punktu widzenia moralnego sprzeczny z wolnością sumienia, gdyż zmusza do współudziału w złu to jednak Instytut Ordo Iuris wykazuje, że Szpital Świętej Rodziny zrealizował w pełni dyspozycje art. 39 Ustawy o zawodzie lekarza i lekarza dentysty nie tylko wskazując na szpital, gdzie pacjentka mogłaby dokonać aborcji, ale także wystawiając odnośne skierowanie, co zostało dokonane przez lekarza prowadzącego. Trudno w tej sytuacji nie odnieść wrażenia, że wyrok na prof. Chazana został faktycznie wydany przed zakończeniem kontroli, a główne linie zarzutów zostały już wcześniej sformułowane w mediach. Nie dziwi więc pojawiające się w społeczeństwie głosy, że decyzja o zwolnieniu dyrektora Chazana miała w rzeczywistości charakter polityczny, a nie merytoryczny. Poza tym, jak wynika także z relacji samego Profesora – wbrew powszechnie uznanej zasadzie *audiatur et altera pars* – faktycznie nie miał on możliwości obrony i dokonania stosownych wyjaśnień podczas kontroli.

Należy także podnieść, że zarówno sam prof. Bogdan Chazan, jak i prowadzona przez niego placówka szpitalna, cieszyli się bardzo dużą popularnością i szacunkiem wśród chorych oraz wśród rodzin spodziewających się dziecka. Na stronie internetowej szpitala do dzisiaj możemy przeczytać, że od roku 2004, czyli od objęcia funkcji dyrektora placówki przez prof. Chazana, trzykrotnie zwiększyła się w Szpitalu im. Świętej Rodziny liczba porodów, dwukrotnie liczba operacji, czterokrotnie liczba porad ambulatoryjnych. Liczby te mówią same za siebie. Rodzice chętnie wybierali ten szpital jako miejsce porodu ich dzieci właśnie ze względu na spełnianie tam wysokich standardów medycznych, organizacyjnych i ludzkich. W mediach można także znaleźć wiele świadectw matek, które zawdzięczają życie swoich dzieci właśnie prof. Chazanowi.

Prof. Bogdan Chazan kierował szpitalem o szczególnej nazwie, bo Szpitalem im. Świętej Rodziny, co zapewne uznał on za okoliczność jednoznacznie moralnie zobowiązującą do ratowania życia, które dla człowieka wierzącego jest święte. Trudno sobie wyobrazić, by w szpitalu, który nosi takie imię, dokonywano aborcji, a więc pozbawienia życia dziecka jeszcze nienarodzonego. Jak wiadomo, prof. Bogdan Chazan wychodzi w swojej praktyce medycznej z założenia, że zgodnie z Kodeksem Etyki Lekarskiej w przypadku ciąży ma on przed sobą dwoje pacjentów: matkę i dziecko.

I oboje muszą podlegać tej samej opiece medycznej, której celem – zgodnie z przysięgą Hipokratesa – jest ratowanie życia człowieka. Zwolnienie Pana Profesora z funkcji dyrektora placówki zdrowia jest ceną, jaką zapłacił on za ratowanie życia, do czego zobowiązywało go jego sumienie.

Jako Przewodniczący Zespołu Konferencji Episkopatu Polski ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia i Chorych zapewniam Panią Prezydent o modlitwie przed Bogiem, aby światło Ducha Świętego towarzyszyło we wszystkich Pani decyzjach i poczynaniach, także tych dotyczących prof. Bogdana Chazana.

Bp dr Stefan Regmunt
Przewodniczący Zespołu KEP
ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia i Chorych

Ks. prof. dr hab. Stanisław Warzeszak
Krajowy Duszpasterz
Służby Zdrowia i Chorych

Zielona Góra, dnia 25 września 2014 r.

PISMO W ZWIĄZKU Z INICJATYWĄ RODZINA MA GŁOS

Szanowny Panie Prezesie,

serdecznie dziękuję za list z dnia 17 września br., dotyczący inicjatywy Rodzina ma głos, organizowanej przez *Centrum Wspierania Inicjatyw dla Życia i Rodziny*, wyrażającej się w przyznawaniu *Certyfikatów* prorodzinnym politykom, kandydującym w najbliższych wyborach.

Idea „zachęcenia obywateli do wzięcia udziału w jesiennych wyborach do samorządu terytorialnego oraz oddanie głosu na prorodzinnych kandydatów” - jak pisał Pan w piśmie z dnia 21 sierpnia br. - jest szlachetna i potrzebna, jednak sposób jej przeprowadzenia, w formie nadawania *Certyfikatów* - w co pośrednio miałyby być zaangażowane parafie - po szerszych konsultacjach z osobami kompetentnymi, budzi poważne zastrzeżenia.

Certyfikaty mogą zostać wykorzystane przez polityków w sposób doząny, a Kościół potraktowany instrumentalnie, na użytek kampanii wyborczej. Jak uczą nas wcześniejsze doświadczenia, kandydaci składają wiele deklaracji, oświadczeń - również w kwestiach społecznych - jednak ich aplikacja i konkretna realizacja ogranicza się częstokroć tylko do kolejnych zapewnien. Takie niekonsekwentne postawy, objawiające się już po wyborach, byłyby firmowane wcześniej nadanym *Certyfikatem*, dezawuuując tym samym zarówno parafie, jak i samo *Centrum*.

Nadawania *Certyfikatów* konkretnym osobom/politykom, może spotkać się z szeroką krytyką opinii publicznej - co, choć nie powinno być głównym kryterium w podejmowaniu decyzji, to w aktualnym kontekście społeczno-politycznym, tak bezpośrednie i instytucjonalne zaangażowanie Kościoła w aktualne wydarzenia polityczne, mogłoby nie tylko nie przynieść korzyści, ale wprost zaszkodzić przyszłej działalności *Centrum* oraz - szerzej - Kościołowi, który jest w Polsce. Choć jasna świadomość tego, na kogo oddajemy swój głos jest niezwykle ważna, to zaproponowana metoda osiągnięcia tego celu może sprowokować ponowną dyskusję na temat ustawowego zakazu agitacji wyborczej w parafiach, a sama inicjatywa - przedstawiona w zmanipulowany sposób, przez mało przychylnie media - obrócić się przeciwko osobom wierzącym.

Wątpliwa wydaje się też metodologia wybierania odpowiednich kandydatów, ponieważ brak głębszej znajomości skomplikowanych relacji

osobowych w samorządach, może prowadzić do mniej lub bardziej nie-
uświadomionego ostracyzmu i antagonizowania środowisk lokalnych.

Kwestia odpowiedzialnego i roztropnego zaangażowania katolików
w aktualne wydarzenia polityczne jest bardzo ważna, dlatego - na najbliż-
szym Zebraniu Plenarnym Konferencji Episkopatu Polski - księży biskupi
zachęcą wiernych Kościoła w Polsce do udziału w wyborach, przypomina-
jąc ogólne zasady, którymi powinien kierować się dojrzały katolik w wybo-
rze swoich przedstawicieli.

Korzystając z okazji, pragnę podziękować za trud wkładany w reali-
zację innych inicjatyw podejmowanych przez *Centrum*, prosząc dobrego
Boga o światłe oczy serca dla wszystkich zaangażowanych w dzieło.

Łączę wyrazy szacunku i pozdrowień w Chrystusie

+Stanisław Gądecki

Arcybiskup Metropolita Poznański
Przewodniczący Konferencji Episkopatu Polski

Warszawa, dnia 26 września 2014 r.

DZIEŃ MODLITW W INTENCJI III NADZWYCZAJNEGO ZGROMADZENIA OGÓLNEGO SYNODU BISKUPÓW

NIEDZIELA 28 WRZEŚNIA 2014 R.

Niedziela 28 września 2014 r. będzie poświęcona modlitwie w intencji III Nadzwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów, który odbędzie się w dniach 5 – 19 października. Przedmiotem obrad Zgromadzenia będą “Wyzwania duszpasterskie wobec rodziny w kontekście ewangelizacji”.

Zachęcamy kościoły, wspólnoty parafialne, instytuty życia konsekrowanego, ruchy i stowarzyszenia do modlitwy w intencji Synodu podczas Eucharystii i innych nabożeństw, w dniach poprzedzających oraz w czasie trwania prac synodalnych. W Rzymie modlitwa będzie sprawowana każdego dnia w kaplicy *Salus Populi Romani*, w papieskiej bazylice Matki Bożej Większej (*Santa Maria Maggiore*). Wierni, szczególnie w rodzinach, mogą łączyć się w modlitwie osobistej w intencji Synodu.

Zachęca się do odmawiania, napisanej przez Papieża Franciszka, *Modlitwy do Św. Rodziny*, oraz wykorzystania poniższych wezwań w modlitwie powszechnej podczas Mszy Św. sprawowanych w niedzielę 28 września, jak i w czasie trwania Synodu. Niektóre z intencji można włączyć również do Jutrzni i Nieszporów. Zalecane jest także odmawianie różańca w intencji prac synodalnych.

I - Modlitwa do Św. Rodziny w intencji Synodu

Jezu, Maryjo i Józefie
w Was kontemplujemy
blask prawdziwej miłości,
do Was zwracamy się z ufnością.

Święta Rodzino z Nazaretu,
uczyn także nasze rodziny
środowiskami komunii i wieczernikami modlitwy,
autentycznymi szkołami Ewangelii
i małymi Kościołami domowymi.

Święta Rodzino z Nazaretu
niech nigdy więcej w naszych rodzinach nikt nie doświadcza
przemocy, zamknięcia i podziałów:
ktokolwiek został zraniony albo zgorzony
niech szybko zazna pocieszenia i uleczenia.
Święta Rodzino z Nazaretu,
oby przyszły Synod Biskupów
mógł przywrócić wszystkim świadomość
sakralnego i nienaruszalnego charakteru rodziny,
jej piękna w Bożym zamyśle.

Jezu, Maryjo i Józefie
Usłyszcie, wysłuchajcie naszego błagania.

II - Modlitwa powszechna

Bracia i Siostry,

**Jako rodzina dzieci Bożych, z wiarą zanosimy nasze prośby do Ojca,
aby nasze rodziny, wspierane łaską Chrystusa, stały się prawdziwymi
Kościołami domowymi, które żyją Bożą miłością o niej świadczą.**

Odpowiadać będziemy słowami:

O, Panie, błogosław nasze rodziny i uświęcaj je.

- w intencji Papieża Franciszka: niech Pan, który go powołał, aby z miłością przewodził Kościołowi, wspiera go w posłudze jedności Kolegium Biskupów i całego Ludu Bożego. **Ciebie prosimy:** *O, Panie, błogosław nasze rodziny i uświęcaj je.*
- w intencji Ojców Synodalnych i innych uczestników III Nadzwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów: niech Duch Pański oświeca ich umysły, aby Kościół potrafił odpowiedzieć na wyzwania związane z rodziną zgodnie z Bożym planem. **Ciebie prosimy:** *O, Panie, błogosław nasze rodziny i uświęcaj je.*
- w intencji rządzących narodami: aby za natchnieniem Ducha Świętego podejmowali inicjatywy dowartościowujące rodzinę, jako fundamentalną komórkę społeczeństwa, zgodnie z Bożym zamysłem, i wspierając ją w trudnych sytuacjach. **Ciebie prosimy:** *O, Panie, błogosław nasze rodziny i uświęcaj je.*

- w intencji rodzin chrześcijańskich: aby Pan, który przypieczętował Swoją obecnością wspólnotę małżeńską, uczynił nasze rodziny wiecznikiem modlitwy i duchowymi wspólnotami życia i miłości na obraz Świętej Rodziny z Nazaretu. **Ciebie prosimy:** *O, Panie, błogosław nasze rodziny i uświęcaj je*
- w intencji małżonków przeżywających trudności: aby Pan bogaty w miłosierdzie towarzyszył im – poprzez cierpliwe i wyrozumiałe działanie Kościoła – w ich drodze ku przebaczeniu i pojednaniu. **Ciebie prosimy:** *O, Panie, błogosław nasze rodziny i uświęcaj je.*
- w intencji rodzin, które z powodu Ewangelii zostały zmuszone do opuszczenia swojej ojczyzny: aby Pan, który wraz Maryją i Józefem doświadczył wygnania do Egiptu, pocieszył je swoją łaską i ukazał im ścieżki braterskiej miłości i ludzkiej solidarności. **Ciebie prosimy:** *O, Panie, błogosław nasze rodziny i uświęcaj je.*
- w intencji dziadków: aby Pan, który został przyjęty w Świątyni przez dwoje starców, Symeona i Annę, pomagał im w mądrym współdziałaniu z rodzicami w przekazywaniu wiary i wychowywaniu dzieci. **Ciebie prosimy:** *O, Panie, błogosław nasze rodziny i uświęcaj je.*
- w intencji dzieci: aby Pan życia, który w swoim nauczaniu stawiał dzieci za wzór tych, którzy wejdą do Królestwa Niebieskiego, uczył szacunku dla rodzącego się życia i był źródłem inicjatyw wychowawczych zgodnych z chrześcijańską wizją życia. **Ciebie prosimy:** *O, Panie, błogosław nasze rodziny i uświęcaj je.*
- w intencji ludzi młodych: aby Pan, który uświęcił Swoją obecnością wesele w Kanie Galilejskiej, pomógł im odkrywać piękno świętości i nienaruszalności rodziny według Bożego zamysłu i wspierał narzeczonych w przygotowaniu do sakramentu małżeństwa. **Ciebie prosimy:** *O, Panie, błogosław nasze rodziny i uświęcaj je.*

Boże, który nie porzucasz dzieła rąk Swoich, wysłuchaj naszych prośb: ześlij Ducha Twojego na Kościół u początku Synodu, aby ten, kontemplując blask prawdziwej miłości obecnej w Świętej Rodzinie z Nazaretu, uczył się od Niej wolności i posłuszeństwa w dawaniu odważnej i pełnej miłosierdzia odpowiedzi na wyzwania dzisiejszego świata.

Przez Chrystusa, Pana naszego.

BISKUP SIEDLECKI

DEKRET DOTYCZĄCY WIZYTACJI KANONICZNEJ W DEKANACIE KOMAROWSKIM

Niniejszym informuję, że w 2014 r. przeprowadzę wizytację kanoniczną w dekanacie komarowskim, zarządzoną – zgodnie z kan. 396n. Kodeksu Prawa Kanonicznego - przez Biskupa Zbigniewa Kiernikowskiego, dekretem z dnia 10 stycznia 2014 r. (L. dz. 25/2014).

Wizytacji podlegają wszystkie sprawy przewidziane w prawie kanonicznym, ze szczególnym uwzględnieniem tych, o których mowa w „Pro memoria” z 22 listopada 2005 r. (*Wiadomości Diecezjalne Siedleckie* 74(2005), nr 11, s. 461n.). Proszę Księdza Dziekana o uzgodnienie terminów wizytacji w poszczególnych parafiach.

+ *Konieczny Guda*
Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kancelarz

L.dz. 1030/2014
Siedlce, dnia 1 września 2014 r.

DEKRET USTANOWIENIA KOMISJI WIZYTACYJNYCH

W związku z koniecznością przeprowadzenia reorganizacji w strukturze dotychczasowych Komisji przedwizytacyjnych, niniejszym odwołuję dekrety ustanawiające Komisje wizytacyjne w dekanatach: komarowskim, ryckim i łosickim.

W ich miejsce ustanawiam dwie Komisje, które będą przeprowadzać wizytacje:

1) Komisja wizytacyjna ds. administracyjno-urzędowych oraz duszpasterskich, będzie działała w składzie:

Ks. Jan Babik, kanclerz Kurii Diecezjalnej

Ks. kan. Marek Paluszkiwicz, dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Ks. prał. Kazimierz Niemirka, ekonom diecezjalny.

W kompetencji Komisji będzie zbadanie: spraw kancelaryjnych parafii i wszystkiego, co jest związane z zarządzaniem dobrami materialnymi oraz administracją parafii; spraw związanych z liturgią (warunki przestrzeni celebry, stan paramentów, sprzętu itp.), a także spraw duszpasterskich.

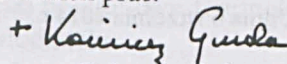
2) Komisja wizytacyjna ds. katechetycznych w składzie:

Ks. kan. Krzysztof Baryga, dyrektor Wydziału Nauczania

Ks. Paweł Kindracki, wicedyrektor Wydziału Nauczania

Do zadań tej Komisji będzie należeć przeprowadzenie hospitacji wszystkich katechetów uczących w szkołach na terenie parafii, spotkanie z dyrektorem każdej placówki oświatowej oraz rozmowa z księdzem proboszczem na temat katechizacji szkolnej.

Proszę, aby do każdej parafii wymienionych dekanatów udali się przedstawiciele Komisji, w terminie uzgodnionym z Księdzem Proboszczem oraz aby Komisja przygotowała protokół ze swoich prac.

Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik

Kanclerz

L.dz. 1031/2014

Siedlce, dnia 1 września 2014 r.

DEKRET ZARZĄDZAJĄCY WYBORY DO RADY KAPŁAŃSKIEJ

W związku z ustaniem Rady Kapłańskiej III kadencji, z racji wakansu stolicy biskupiej po przeniesieniu Biskupa Zbigniewa Kiernikowskiego do Legnicy, niniejszym – zgodnie z kan. 501§ 2 - zarządzam nowe wybory do tego szacownego gremium, zwanego także senatem biskupa.

Zgodnie z normami prawa kanonicznego, w wyniku wyborów ma być wyłoniona około połowa członków przyszłej Rady. Pozostała część będzie złożona z kilku kapłanów, którzy wejdą w jej skład z racji pełnienia ważnych urzędów diecezjalnych i kilku z mojego mianowania.

Proszę, aby wybory zostały przeprowadzone do 22 września 2014 r., według obowiązującej ordynacji, którą dla przypomnienia dołączam do niniejszego dekretu.

Jednocześnie deleguję Księdza Kanclerza, aby czuwał nad przebiegiem wyborów. Jemu też, księża odpowiedzialni za przeprowadzenie wyborów w poszczególnych okręgach, winni przekazywać wyniki.

Na trud wyłaniania reprezentacji prezbiterium siedleckiego z serca błogosławię.

+ *Kazimierz Guda*
Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kanclerz

L.dz. 1032/1/2014
Siedlce, dnia 6 września 2014 r.

Zasady wyłaniania członków Rady Kapłańskiej w Diecezji Siedleckiej

W skład Rady Kapłańskiej wejdą trzy grupy księży:

- 1) wyłoniona w wyborach (16),
- 2) wchodząca z urzędu: wikariusz generalny, wikariusz biskupi, wikariusz sądowy, kanclerz Kurii Diecezjalnej, dziekan Kapituły Katedralnej, rektor WSD, ekonom diecezjalny i dyrektor Wydziału Duszpasterskiego (8),
- 3) z nominacji Biskupa Siedleckiego (maksymalnie – 8).

Rada Kapłańska winna być reprezentacją całego prezbiterium, dlatego przy wyborach zostaną zastosowane dwa komplementarne kryteria – terytorialne i personalne (wynikające z przynależności do określonej grupy, niezależnie od miejsca zamieszkania). W wyniku wyborów w skład Rady Kapłańskiej wejdzie 9 proboszczów, 3 wikariuszy lub prefektów i ponadto po 1 kapłanie, który będzie reprezentantem każdej z czterech grup wyborczych:

- kapłanów zakonnych pełniących zadania duszpasterskie w Diecezji Siedleckiej;
- kapłanów pełniących zadania poza duszpasterstwem parafialnym (czyli pracowników Kurii, WSD, Radia, Bursy, Sądu, duszpasterzy akademickich, kapelanów itp.);
- emerytów, rencistów oraz innych księży nie pełniących obecnie urzędu;
- kapłanów przebywających na studiach stacjonarnych w Polsce.

Diecezja Siedlecka zostaje podzielona na 9 okręgów wyborczych, z których każdy ma wyłonić jednego proboszcza.

1. okręg – dekanat siedlecki
2. okręg – dekanaty: łukowski I, łukowski II, zbuczynski
3. okręg – dekanaty: domanicki, grębkowski, suchożebrski
4. okręg – dekanaty: biały północny, biały południowy, terespolski
5. okręg – dekanaty: hański, parczewski, włodawski
6. okręg – dekanaty: janowski, łosicki, międzyrzecki
7. okręg – dekanaty: adamowski, rycki, żelechowski
8. okręg – dekanaty: garwoliński, łaskarzewski, osiecki
9. okręg – dekanaty: komarowski, radzyński, wisznicki

Ponadto będą wyłonieni trzej księża spośród wikariuszy i prefektów. Ta grup wyborcza nie jest podzielona na rejony ale będzie stanowiła jedną całość.

Zgodnie z kan. 498 § 1 KPK „prawo wyboru do Rady Kapłańskiej, zarówno czynne, jak i bierne, posiadają: 1° wszyscy kapłani diecezjalni i inkardynowani do diecezji; 2° kapłani diecezjalni nie inkardynowani do diecezji, jak również kapłani, członkowie instytutów zakonnych lub stowarzyszeń życia apostołskiego, którzy przebywając na terenie diecezji, wykonują dla jej dobra jakiś obowiązek”.

Wszyscy księża diecezjalni, pracujący jako proboszczowie, wikariusze lub prefekci otrzymają karty do głosowania, zawierające dwie listy. Na jednej będą figurować proboszczowie z ich okręgu wyborczego, na drugiej wikariusze i prefekci. Każdy kapłan chcąc oddać ważny głos będzie miał prawo wybrać dwóch kandydatów, jednego z listy proboszczów i jednego z listy wikariuszy i prefektów.

Delegat zostaje wybrany zwykłą większością głosów obecnych księży. W przypadku uzyskania równej ilości głosów przez kilku kandydatów, w skład Rady wejdzie delegat posiadający większą liczbę lat przeżytych w kapłaństwie. W przypadku braku rozstrzygnięcia – decyzja należy do Biskupa Siedleckiego.

Karty do głosowania zostaną przekazane za pośrednictwem księży dziekanów, których zadaniem będzie zwołanie kapłanów należących do dekanatu i przeprowadzenie tajnego głosowania, w takim czasie, aby przed 22 września br. karty znalazły się u przewodniczącego okręgu. Przewodniczący zaś po otrzymaniu wyników z całego okręgu winien zapytać proboszcza, który otrzymał największą ilość głosów, czy przyjmuje wybór. W przypadku nie przyjęcia wyboru mandat delegata do Rady Kapłańskiej przypada kolejnemu kapłanowi posiadającemu najwyższą liczbę głosów. Następnie przewodniczący okręgu winien przekazać wyniki do księdza kanclerza, sporządzivszy uprzednio protokół (zawierający liczbę uprawnionych do głosowania w danym okręgu, faktycznie głosujących oraz wynik ważnych głosów).

O podjęcie zadań przewodniczącego w poszczególnych okręgach proszę dziekanów następujących dekanatów:

1. okręg – dziekan dekanatu siedleckiego
2. okręg – dziekan dekanatu łukowskiego I
3. okręg – dziekan dekanatu domanickiego
4. okręg – dziekan dekanatu bialskiego północnego
5. okręg – dziekan dekanatu hańskiego
6. okręg – dziekan dekanatu janowskiego
7. okręg – dziekan dekanatu adamowskiego
8. okręg – dziekan dekanatu garwolińskiego
9. okręg – dziekan dekanatu komarowskiego.

Co się tyczy 3 kandydatów do Rady Kapłańskiej z listy księży wikariuszy i prefektów, głosy oddane na nich zostaną zliczone w Kurii Diecezjalnej, na podstawie protokołów, przekazanych przez przewodniczących okręgów.

Proszę, aby w protokołach wyszczególnić nazwiska księży, którzy uzyskali największą liczbę głosów, ale też księży, którzy znaleźli się na kolejnych trzech pozycjach. Może się to okazać potrzebne w następujących przypadkach: 1) w razie nie przyjęcia wyboru przez tego, kto uzyskał największą liczbę głosów, 2) w razie przeniesienia wybranego proboszcza do innego okręgu, lub przejścia na emeryturę, 3) w razie, gdy w trakcie trwania kadencji wikariusz lub prefekt zostaje proboszczem, 4) w razie zaciągnięcia (bądź wymierzenia) kary kanonicznej lub śmierci. We wszystkich tych przypadkach członkostwo w Radzie przechodzi na kolejnego kapłana pod względem ilości uzyskanych głosów.

Wyборы reprezentantów czterech kategorii kapłanów, o których była mowa na początku (zakonnych, emerytów...), będą przeprowadzone przez Kurię Diecezjalną drogą korespondencyjną.

+ *Kazimierz Guda*
Biskup Siedlecki

Siedlce, dnia 6 września 2014 r.

DEKRET DOTYCZĄCY SPRAWOZDAŃ FINANSOWYCH

Po wysłuchaniu opinii Ekonomy Diecezjalnego i Diecezjalnej Rady ds. Ekonomicznych, niniejszym zarządzam, aby takie instytucje diecezjalne jak: Kuria Diecezjalna, Caritas Diecezji Siedleckiej, Wyższe Seminarium Duchowne, Katolickie Radio Podlasie, „Echo Katolickie”, Zarząd Cmentarzy Siedleckich, Wydawnictwo Diecezji Siedleckiej „Unitas” oraz Fundacja Pamięci Unitów Podlaskich „Arka”, składały kwartalne sprawozdania finansowe ze swojej działalności.

Sprawozdania należy składać do dnia 15 pierwszego miesiąca po zakończonym kwartale tj. do 15 stycznia, 15 kwietnia, 15 lipca, 15 października, bezpośrednio do Ks. Jarosława Rucińskiego, sekretarza Diecezjalnej Rady ds. Ekonomicznych lub Ks. Kanclerza. Przedstawiciele w/w instytucji będą także zapraszani na posiedzenia Rady w celu przedstawienia tego sprawozdania.

Ponieważ najbliższe spotkanie Diecezjalnej Rady ds. Ekonomicznych zaplanowane jest w gmachu Kurii Diecezjalnej na dzień 29 października na godz. 10.00, proszę zatem, aby takie sprawozdanie z okresu od stycznia do września 2014 r. zostało złożone do dnia 15 października br. oraz by na to spotkanie została delegowana osoba odpowiadająca za sprawy ekonomiczne w danej instytucji.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ *Konieczny Gunder*
Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kanclerz

L.dz. 1052/2014
Siedlce, dnia 12 września 2014 r.

DEKRET DOTYCZĄCY WSPARCIA DUSZPASTERSTWA RODZIN

Mając na uwadze potrzebę zapewnienia środków materialnych niezbędnych do właściwego funkcjonowania ośrodków rekolekcyjnych w Siedlanowie i Osinach, których głównym celem jest formacja zarówno narzeczonych, jak i małżonków, po wysłuchaniu opinii Diecezjalnej Rady ds. Ekonomicznych, **niniejszym postanawiam, że ofiary materialne składane w czasie Mszy św. połączonej z udzielaniem Sakramentu Bierzmowania, będą przeznaczone na potrzeby tychże ośrodków.**

Proszę zatem Czcigodnych Księży Proboszczów o wcześniejszym poinformowaniu kandydatów do przyjęcia Sakramentu Bierzmowania i ich najbliższych o takiej formie wsparcia naszych diecezjalnych domów rekolekcyjnych.

Z pasterskim błogosławieństwem.

+ *Kazimierz Guda*
Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kancelarz

L.dz. 1053/2014
Siedlce, dnia 15 września 2014 r.

**ZAPROSZENIE WSZYSTKICH CZŁONKÓW SYNODU
DO WZIĘCIA UDZIAŁU
W TRZECIEJ SESJI PLENARNEJ SYNODU**

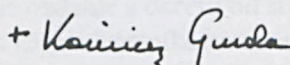
Szanowni Członkowie Drugiego Synodu Diecezji Siedleckiej!

Zgodnie z regulaminem Drugiego Synodu Diecezji Siedleckiej, w oparciu o przepis kan. 463 KPK, niniejszym zapraszam wszystkich członków Synodu do wzięcia udziału w trzeciej Sesji Plenarnej, która odbędzie się dnia 4 października 2014 r. w sanktuarium św. Józefa w Siedlcach.

Sesję rozpocznie Msza św. o godz. 16.00. Po Eucharystii zgromadzimy się na obrady synodalne w sali wielofunkcyjnej przy kościele. Zaproszenie do udziału w Sesji Plenarnej Synodu zawiera w sobie obowiązek uczestnictwa.

Wszystkich Członków Synodu powierzam opiece Matki Bożej, życząc światła Ducha Świętego na czas pracy dla Synodu.

Z pasterskim błogosławieństwem

Biskup Siedlecki

ks. Jan Babik
Kancelarz

Siedlce, dnia 17 września 2014 r.

ZMIANY WŚRÓD DUCHOWIEŃSTWA

Ks. dr Adam DYBEK mianowany wykładowcą Nowego Testamentu w WSD (12.09.2014 r.)

Ks. Zbigniew HAWRYLUK mianowany dekanalnym wizytatorem katechezy w dekanacie terespolskim (1.09.2014 r.)

Ks. mgr Henryk KALITKA mianowany wicedziekanem dekanatu komarowskiego na okres 5 lat (17.09.2014 r.)

Ks. mgr Zbigniew KOMOSZKA mianowany diecezjalnym kapelanem motocyklistów (4.09.2014 r.)

Ks. mgr Tomasz KOPRIANIUK mianowany duszpasterzem ds. młodzieży w dekanacie garwolińskim (19.09.2014 r.)

Ks. mgr Grzegorz MATYSIAK mianowany duszpasterzem ds. młodzieży w dekanacie terespolskim (23.09.2014 r.)

Ks. dr Remigiusz NIEWĘGŁOWSKI mianowany dekanalnym duszpasterzem rodzin w dekanacie wisznickim (13.09.2014 r.)

Ks. mgr lic. Marcin OLEK mianowany diecezjalnym wizytatorem nauczania katechetycznego i włączony do Komisji przedwizytacyjnej ds. katechetycznych (17.09.2014 r.)

Ks. kanonik dr Marek PALUSZKIEWICZ zwolniony z prowadzenia ćwiczeń z katechetyki w WSD (12.09.2014 r.)

Ks. mgr Daniel SAŁASIŃSKI mianowany duszpasterzem ds. rodzin w dekanacie łukowski I (17.09.2014 r.)

Ks. Krzysztof SKWIERCZYŃSKI mianowany ojcem duchownym kapłanów dekanatu radzyńskiego (23.09.2014 r.)

Ks. mgr Mariusz TELACZYŃSKI mianowanym duszpasterzem ds. liturgii w dekanacie radzyńskim (24.09.2014 r.)

Ks. kanonik mgr Adam TUREMKA mianowany wicedziekanem dekanatu żelechowskiego na kolejne 5 lat (17.09.2014 r.)

Ks. mgr Krzysztof WĘGRZYNEK mianowany duszpasterzem ds. młodzieży w dekanacie osieckim (23.09.2014 r.)

KOMUNIKATY KURII

KOMUNIKAT WYDZIAŁU DUSZPASTERSKIEGO

Czcigodni Księża!

1. W zawiązku ze zbliżającym się świętem św. Stanisława Kostki, patrona młodzieży, Diecezjalny Zarząd Katolickiego Stowarzyszenia Młodzieży wraz z parafią pw. św. Stanisława BM w Serokomli i Wydziałem Duszpasterskim zapraszają księży asystentów oraz wszystkie osoby związane z Katolickim Stowarzyszeniem Młodzieży na Diecezjalne Spotkanie Młodych Katolików „Do nieba wzywz”, które odbędzie się w niedzielę, **7 września** w Serokomli. Początek spotkania o godz. 14.30. Na scenie wystąpią m.in. zespół „Nadzieja” z Kocka, WSCHÓD i StronaB. Oprócz koncertów na uczestników czekają konferencje, teatr, ewangelizacja.
2. Diecezjalny Duszpasterz Rolników ks. kan. Jan Romaniuk zaprasza wszystkich Rolników na Dożynki Diecezjalne, które odbędą się **8 września** w Woli Gułowskiej. Prosimy delegacje z poszczególnych parafii o przybycie z dożynkowymi wieńcami. Centralnym punktem uroczystości będzie Msza św. dożynkowa, której przewodniczył będzie Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda. Szczegółowe informacje na plakatach.
3. W związku z rozpoczęciem kolejnego roku pracy duszpasterskiej **16 września** (wtorek) o godz. 10.00 w gmachu WSD w Nowym Opolu odbędzie się spotkanie księży proboszczów z Księdzem Biskupem Kazimierzem Gurdą. Po obiedzie kończącym spotkanie księży proboszczów, odbędzie się zebranie Księży Dziekanów.
Natomiast **20 września** (sobota) o godz. 11.00 w WSD w Nowym Opolu odbędzie się spotkanie księży wikariuszy i księży pracujących poza duszpasterstwem parafialnym z Księdzem Biskupem. Oba spotkania rozpoczną się Liturgią Godzin. Prosimy księży o przybycie z brewiarzami.
4. Zgodnie z zapowiedzią, która pojawiła się w czasie tegorocznej pielgrzymki, kierownik Pieszej Pielgrzymki Podlaskiej zaprasza na Dni Wdzięczności za Dar Pielgrzymowania.

Na to spotkanie zaproszeni są wszyscy, kapłani i świeccy, którzy kiedykolwiek pielgrzymowali fizycznie, Pielgrzymi Duchowi, jak również

si i ci, którzy chcą wejść w klimat pielgrzymowania. **Spotkanie odbędzie się w Woli Gułowskiej w dniach 19 - 20 wrzesień (piątek i sobota).**

Program

Piątek: Od godziny 16.00 - działać będzie sekretariat, możliwość rozbicia namiotów (ewentualnie dla starszych rozlokowanie w pokojach). 17.30 przygotowanie do Eucharystii, do prowadzenia śpiewów zaproszeni są przedstawiciele wszystkich grup, 18.00 Msza Święta, po niej kolacja

20.00 Wieczór Świadectwa z udziałem Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy, wieczór zakończymy wspólną modlitwą wieczorną, połączoną z Apelem Jasnogórskim.

Sobota: 7.45 modlitwy poranne - pacierz, godzinki i rozmyślanie, następnie śniadanie. 9.30 konferencja formacyjna, 10.45 praca w grupach tematycznych (służby medyczna, porządkowa, muzyczna, Pielgrzymi Duchowi) 12.00 Anioł Pański i podsumowanie pracy w grupach. 12.30 przygotowanie do Eucharystii 13.00 Eucharystia kończąca spotkanie.

Przybądźmy aby podziękować Bogu za dar tegorocznej pielgrzymki, aby powrócić myślą do tego co było naszym udziałem na pątniczym szlaku, ale też abyśmy mogli razem się spotkać jako jedna, pielgrzymkowa rodzina, tych idących fizycznie i tych, którzy towarzyszyli im duchowo.

Prosimy, aby w miarę możliwości do **14 września** zgłosić grupy zorganizowane z przybliżoną ilością pątników. Jedyńm kosztem za spotkanie będą ofiary składane na tacę w czasie Mszy Świętej w sobotę. Gdyby były pytania proszę kontakt telefoniczny: ks. Piotr Wojdat - 601912229 lub kspiotr@interia.pl.

5. W dniu **22 września** Katedra siedlecka będzie obchodziła kolejną rocznicę jej poświęcenia. Z tej racji Prepozyt Kapituły Katedralnej ksiądz Biskup Piotr Sawczuk wraz z proboszczem Katedry, ks. prał. Eugeniuszem Filipiukiem zapraszają na **godz. 18.00** wszystkich księży, osoby życia konsekrowanego oraz wiernych świeckich na uroczystą Eucharystię, której przewodniczył będzie Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda. Homilię wygłosi ks. prał. Jan Dziega. Księży zapraszamy do koncelebry.

6. Dnia **26 września** przypada VI rocznica śmierci Księdza Biskupa Jana Mazura. Z tej racji w Katedrze siedleckiej o **godz. 18.00** rozpocznie się celebrowanie Eucharystii, której przewodniczył będzie Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda. Zapraszamy wszystkich wiernych do uczestnictwa w Eucharystii, a kapłanów do koncelebry.
7. Sekretariat Synodu informuje, że decyzją Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy będą kontynuowane prace II Synodu Diecezji Siedleckiej. W związku z powyższym, w sobotę, **4 października** przy parafii św. Józefa w Siedlcach o godz. 16.00 rozpocznie się III Sesja Plenarna Synodu. O szczegółach tego wydarzenia poinformujemy w osobnym komunikacie Sekretariatu Synodu.
8. W dniu **5 października** odbędzie się IV Diecezjalna Pielgrzymka Mężczyzn wraz z rodzinami do Pratulina. Prosimy Czcigodnych Księża Proboszczów oraz duszpasterzy, kapelanów różnych środowisk męskich (strażacy, kolejarze, policjanci, motocykliści, itp.) o rozpropagowanie wśród wiernych tego wydarzenia. Podobnie jak w ubiegłym roku, pielgrzymce towarzyszyć będą różne wystawy oraz rywalizacje sportowe. Szczegóły wydarzenia zostaną podane w późniejszym terminie oraz na plakatach.
9. W dniu **18 października** w Garwolinie Wydział Duszpasterski Kurii Diecezjalnej Siedleckiej wraz z Kapitułą Kolegiacką w Garwolinie oraz Konwentem Lux Christi organizuje drugie sympozjum z cyklu „Lux Christi”. Hasło drugiego sympozjum to „Sól ziemi”. Sympozjum w pierwszej kolejności adresowane jest do katechetów oraz nauczycieli. Uprzejmie prosimy o przekazanie zaproszenia katechetom i nauczycielom. O szczegółach poinformujemy w najbliższym czasie.
10. Prosimy, aby do **20 września** zgłosić do Wydziału Duszpasterskiego wszystkie osoby dorosłe, które zechcą przyjąć sakrament chrztu św. Dotyczy to szczególnie starszej młodzieży, która zamierza wejść w sakramentalny związek małżeński.

W przypadku dzieci nieochrzczonych, szczególnie tych, które uczęszczają do szkoły począwszy od klasy „0” katechumenat ich zostaje powierzony księżom proboszczom. Prosimy, aby przygotowanie dzieci odbywało się według wskazań zawartych w „Obrzędach chrześcijańskiego wtajemniczenia dorosłych”, Katowice 1988, n. 306-369. Celem

dotarcia do taki dzieci, należy zobowiązać katechetów, aby w ciągu trzech tygodni od rozpoczęcia roku szkolnego poprosili rodziców wszystkich swoich uczniów klas „0”-2 o dostarczenie metryki chrztu.

11. Wzorem lat ubiegłych - zgodnie z prośbą Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy - Wydział Duszpasterski przygotowuje Folder kolędowy, który będzie przekazany do wszystkich parafii. Tegoroczny folder będzie poświęcony sakramentowi małżeństwa.
12. Informujemy, że z dniem 1 września 2014 r. Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda powołał do istnienia **Diecezjalne Centrum Pielgrzymkowo-Turystyczne „ARKA”**, które będzie działało w ramach Fundacji Pamięci Unitów Podlaskich „ARKA”. Zadaniem Centrum, na czele którego będzie stał powołany przez Biskupa dyrektor, będzie organizacja i koordynacja wyjazdów grup pielgrzymkowych z terenu Diecezji Siedleckiej, a także zapewnienie duchowej opieki ich uczestnikom. W zakres działalności Centrum będzie wchodziła również promocja miejsc pielgrzymkowych w naszej diecezji. Biuro to przejęło dotychczasowe zadania „diecezjalnego duszpasterza pielgrzymów i turystów”.

Z Chrystusowym pozdrowieniem

Ks. dr Marek Paluszkiewicz
Dyrektor Wydziału Duszpasterskiego

Ldz. 1017/2014

Siedlce, dnia 1 września 2014 r.

XXX OGÓLNOPOLSKA PIELGRZYMKA MAŁŻEŃSTW I RODZIN NA JASNĄ GÓRĘ

XXX Ogólnopolska Pielgrzymka Małżeństw i Rodzin na Jasną Górę odbędzie się w dniach 27-28 września. Hasłem pielgrzymki są słowa z Listu do Rodzin: „Rodzina pierwszą i najważniejszą drogą Kościoła”. W tym roku małżonkowie, którzy odnowią przyrzeczenia małżeńskie będą mogli otrzymać jubileuszowy certyfikat potwierdzający odnowienie przyrzeczeń podpisany przez Przewodniczącego Rady ds. Rodziny KEP.

Zgłoszenia pary małżonków prosimy dokonywać poprzez wypełnienie formularza na stronie:

www.kodr.pl/formularz-zgloszenia.html

Program :

Sobota - 27 września 2014 r.

15.30 – Msza św. w kaplicy Matki Bożej

19.30 – Droga Krzyżowa

Niedziela – 28 września 2014 r.

9.00 – Wykład

11.00 – Msza św. z odnowieniem przyrzeczeń małżeńskich

Proszę Księży Proboszczów o poinformowanie wiernych o tym wydarzeniu i zachęcenie do pielgrzymowania.

Ks. dr Jacek Sereda

Kierownik Działu

Duszpasterstwa Rodzin

Siedlce, dnia 5 września 2014 r.

IV DIECEZJALNA PIELGRZYMKA MĘŻCZYŹN DO PRATULINA „MĘŻCZYŹNĄ STWORZYŁ GO BÓG”

5 października 2014 r.

Drodzy Diecezjanie!

W dniu 6 października 2014 r. będziemy obchodzili XVIII rocznicę beatyfikacji błogosławionych Męczenników Podlaskich. W dniu 24.01.1874 r. w Pratulinie za wiarę i jedność Kościoła oddało życie 13. Unitów. Byli to sami mężczyźni. Z tej racji zapraszamy w **niedzielę 5 października** na IV Diecezjalną Pielgrzymkę Mężczyzn do Pratulina. Mamy jednak świadomość, że męskość w dużej mierze kształtuje się wraz ze wzrostem odpowiedzialności. A jedną z największych odpowiedzialności jest troska o własną rodzinę. Stąd też w tym roku po raz pierwszy zapraszamy mężczyzn **wraz z ich rodzinami**.

Podczas tegorocznej pielgrzymki będziemy kroczyli „Drózkami Pratułińskimi”. Rozważania te poprowadzi ks. dr Marek Matusik. Po tym nabożeństwie zaprosimy mężczyzn na katechezę, którą wygłosi ks. dr Zbigniew Sobolewski, a w tym czasie kobiety wraz z dziećmi zgromadzą się w MARTYRIUM PRATULINSKIM na *modlitewnym spotkaniu z Unitami*, któremu przewodniczył będzie nowy Kustosz Sanktuarium – ks. Jacek Guz.

Centralnym punktem Pielgrzymki będzie Eucharystia pod przewodnictwem Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy. Księży zapraszamy do koncelebry.

Po Eucharystii zapraszamy na agapę oraz biesiadę muzyczną, jak również do wzięcia udziału w międzyparafialnej rywalizacji sportowej. Zachęcamy do zebrania 5-osobowych drużyn i wzięcia udziału w męskiej rywalizacji.

Podobnie jak w ubiegłym roku w czasie pielgrzymki odbędą się zawody wędkarskie, wystawa sprzętu rolniczego, oraz wiele innych wydarzeń.

Serdecznie wszystkich zapraszamy.

Program:

- 9.30 Zgłaszanie drużyn parafialnych
- 10.00 Dróżki Pratulіńskie - Prowadzenie ks. dr Marek Matusik
- 11.15 Katecheza dla mężczyzn - Prowadzenie ks. dr Zbigniew Sobolewski
- 11.15 Modlitewne spotkanie z Unitami (dla kobiet i dzieci) - Prowadzenie ks. Jacek Guz
- 12.00 Przygotowanie do Eucharystii. Eucharystia pod przewodnictwem Biskupa Siedleckiego Kazimierza Gurdy
- 13.30 Agapa połączona z wydarzeniami towarzyszącymi

Wydarzenia towarzyszące:

- rywalizacja drużyn parafialnych
- muzyczna biesiada
- konkurs BHP dla rolników „Zasady bezpiecznej pracy w gospodarstwie rolnym” - Organizator: Placówka Terenowa KRUS w Białej Podlaskiej
- rozstrzygnięcie otwartych zawodów Spinningowych o Puchar Wójta Gminy Rokitno organizowanych przez Zarząd Koła „ROGAL” w Bohu-kałach (rozpoczęcie zawodów o godz. 7.00)
- pokaz pojazdów i maszyn rolniczych: Firma „Master Płodowscy”
- stoiska firm i instytucji reklamujących się
- i wiele innych...

Ks. dr Marek Paluszkiewicz

Prezes Fundacji Unitów Podlaskich „ARKA”

Siedlce, dnia 17 września 2014 r.

INFORMACJA O III SESJI PLENARNEJ DRUGIEGO SYNODU DIECEZJI SIEDLECKIEJ

Pragnę uprzejmie poinformować, że Biskup Siedlecki Kazimierz Gurda zwołuje na dzień 4 października 2014 r. **III Sesję Plenarną Drugiego Synodu Diecezji Siedleckiej**. Zapraszamy zatem do udziału w Sesji wszystkich Członków Synodu. Będzie ona miała miejsce w sanktuarium św. Józefa w Siedlcach, o godz. 16.00.

Program Sesji przedstawia się następująco:

- Msza święta
- Słowo Biskupa Siedleckiego
- „Głód Słowa Bożego” - spojrzenie egzystencjalne – ks. kan. Wojciech Hackiewicz
- Świadectwa
- Informacje z Sekretariatu Synodu – ks. dr Mateusz Czubak
- Dyskusja i wolne wnioski
- Podsumowanie obrad – Biskup Siedlecki
- Agapa

Do udziału w Sesji Plenarnej zobowiązani są wszyscy członkowie Synodu.

Wszystkich księży zapraszamy do koncelebry (proszę zabrać ze sobą albę), Księża Kanonicy mogą uczestniczyć w Eucharystii w stroju chórowym.

W imieniu Sekretariatu Synodu
ks. kan. Marek Paluszkiewicz

Ldz. 1095/2014

Siedlce, dnia 19 września 2014 r.

ZAPROSZENIE DIECEZJALNEGO MODERATORA RUCHU ŚWIATŁO-ŻYCIE

Diecezjalna Diakonia Jedności Ruchu Światło-Życie serdecznie zaprasza Księży Moderatorów oraz Odpowiedzialnych świeckich **29 września** br. na **Jesienny Dzień Wspólnoty Moderatorów i Odpowiedzialnych** do Domu „Moria” w Łukowie.

Podczas spotkania chcemy, wpatrując się w przykład życia i służby św. Jana Pawła II, odnaleźć inspirację do nowej gorliwości w służbie dla nas samych i naszych wspólnot. Początek o godzinie 19.30.

Księży Moderatorów parafialnych proszę serdecznie o wypełnienie kwestionariusza o stanie wspólnot oazowych w parafiach i odesłanie na email: moderator@siedlce.oaza.pl lub dostarczenie osobiste.

ks. Marek Andrzejuk
Moderator Diecezjalny

Siedlce, dnia 23 września 2014 r.

LISTA ANIMATORÓW I GRUP OAZOWYCH (DZIECI, MŁODZIEŻY) 2014/2015

Lp.	Imię i nazwisko	Adres domowy i email	Telefon	Formacja własna animatora	Jaką grupę prowadzi	Liczba uczestników	Prognoza na Oazę 2015 – ile osób się wybiera?

PARAFIA W

(wezwanie)

(miejscowość)

MODERATOR ADRES: TEL.

(Imię i nazwisko)

(ulica, kod pocztowy, miejscowość)

(komórkowy lub stacjonarny)

E-MAIL

PROWADZENIE OAZ (rok, stopień, miejscowość):
.....
.....

SPOTKANIA ANIMATORÓW

(dzień tygodnia, częstotliwość)

EUCHARYSTIA Z UDZIAŁEM I POSŁUGĄ OAZY

(dzień tygodnia, częstotliwość)

SPOTKANIA KWC

(dzień tygodnia, częstotliwość)

DIAKONIE SPECJALISTYCZNE

(jakiej? kto prowadzi? liczba uczestników, kiedy są spotkania? w jakiej formie?):

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

SCHOLA OAZOWA:

PROWADZĄCY:.....

.....

GRAJĄCY:.....

.....

.....

IŁE OSÓB:.....

WŁASNA SALA SPOTKAŃ OAZOWYCH: tak / nie

BIBLIOTEZKA WYDAWNICTW RUCHU tak / nie liczba pozycji

DATA I CZYTELNY PODPIS MODERATORA

.....

PISMO DO KSIĘŻY SPOWIEDNIKÓW KATEDRALNYCH

Czcigodni Bracia w kapłaństwie,

pragnę poinformować, iż istnieje możliwość poradnictwa duchowego i psychologicznego w Wydziale Duszpasterstwa Rodzin przy naszej Kurii dla penitentów, którzy potrzebują wsparcia specjalistycznego.

Jeśli księża uznają, że istnieje taka potrzeba, proszę o skierowanie zainteresowanych do nas (ul. Bpa I. Świrskiego 57 - za katedrą,

info: www.drSiedlce.pl) od poniedziałku do piątku w godz. 9.00- 13.30 (w innych godz. po uzgodnieniu).

Z wyrazami szacunku

Ks. Jacek Sereda

Siedlce, dnia 23 września 2014 r.

UROCZYSTOŚCI 450-LECIA PRZYJĘ- CIA UCHWAŁ SOBORU TRYDENCKIEGO W PARCZEWIE

PARCZEW W HISTORII

Parczew - to miasto powiatowe w województwie lubelskim i dwie parafie w diecezji siedleckiej.

Prawa miejskie magdeburские otrzymała osada Parczew w 1401 r. z nadania króla Władysława Jagiełły. W tym też roku król uposażył na nowo parafię w Parczewie, co świadczy, że kościół już istniał wcześniej.

W akcie unii horodelskiej z 1413 r. miasto Parczew zostało wyznaczone na miejsce zjazdów polsko-litewskich. Tutaj przez ponad 150 lat odbywały się wielokrotnie spotkania przedstawicieli Polski i Litwy w celu omówienia spraw sąsiedzkich.

Na sejmie w Parczewie dnia 7 sierpnia 1564 r. zostały przyjęte przez króla Zygmunta II Augusta i sejm koronny uchwały Soboru Trydenckiego (1545-1563). Przedstawił je, w imieniu papieża Piusa IV, nuncjusz apostolski w Polsce bp Giovanni Francesco Commendone.

Przyjęcie tych uchwał soborowych stwarzało sprzyjającą atmosferę do rozwoju katolicyzmu w Polsce i wprowadzenia w życie jego uchwał przez Episkopat Polski na synodzie prymacjalnym w Piotrkowie Trybunalskim 19 maja 1577 r.

Dla uczczenia 400-lecia tego wydarzenia zebrał się w Parczewie 14 czerwca 1964 r. Episkopat Polski pod przewodnictwem Stefana kard. Wyszyńskiego, Prymasa Polski, z udziałem m.in. ówczesnego abp. Karola Wojtyły, metropolity krakowskiego.

Przez kilka wieków istniała w Parczewie tylko jedna parafia rzymskokatolicka przy drewnianym kościele pw. św. Jana Chrzciciela, w którym był czczony obraz Matki Bożej „z Gruszką”.

Obecny, murowany kościół pod tym samym wezwaniem został zbudowany w latach 1905-1913 dzięki staraniom ówczesnych proboszczów i wsparciu materialnemu wiernych. W bieżącym roku ta parafia obchodzi

100-lecie zakończenia budowy i pobłogosławienia świątyni z oddaniem jej dla kultu religijnego.

Ten kościół parafialny został również ozdobiony godnościami papieskimi i diecezjalnymi.

Ojciec Święty Jan Paweł II, na prośbę biskupa siedleckiego Jana Mazura, brewe apostolskim z 24 kwietnia 1989 r. nadał kościołowi pw. św. Jana Chrzciciela w Parczewie tytuł Bazyliki Mniejszej.

Na prośbę biskupa siedleckiego Jana Wiktora Nowaka papież Jan Paweł II dekretem Kongregacji Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów z 19 maja 2000 r. zezwolił na ozdobienie obrazu Matki Bożej „z Gruszką” koronami papieskimi. Uroczystej koronacji dokonał Józef kard. Glemp, Prymas Polski, dnia 6 maja 2001 r. Było to w 600 rocznicę nadania Parczewowi praw miejskich.

Biskup siedlecki Zbigniew Kiernikowski dekretem z 2 lutego 2008 r. podniósł Bazylikę Mniejszą do godności Kolegiaty i ustanowił przy niej Kapitułę Kolegiacką pw. Matki Bożej Królowej Rodzin.

Tenże biskup dekretem z 10 maja 2008 r. ustanowił kościół pw. św. Jana Chrzciciela w Parczewie (Bazylika Mniejsza) diecezjalnym sanktuarium Matki Bożej Królowej Rodzin i powołał Diecezjalną Fraternalną Matki Bożej Królowej Rodzin przy sanktuarium w Parczewie.

Parafia Opatrzności Bożej, jako druga w Parczewie, została erygowana 2 kwietnia 2000 r. Kościół jest już wybudowany i trwają prace wyposażenia jego wnętrza.

Aktualnie proboszczem i kustoszem sanktuarium jest ks. prałat Tadeusz Lewczuk, a proboszczem parafii Opatrzności Bożej jest ks. kanonik Andrzej Biernat.

Miasto Parczew z racji swej chlubnej przeszłości historycznej znajduje się na turystycznym „Szlaku Jagiellońskim” łączącym polsko-litewskie miasta królewskie Kraków-Lublin-Wilno.

Patronat nad obchodami 450-lecia przyjęcia uchwał Soboru Trydenciego w Parczewie objęli: biskup siedlecki Kazimierz Gurda, burmistrz Parczewa Paweł Kędracki, starosta powiatu parczewskiego Waldemar Wezgraj i proboszczowie miejscowych parafii.

Jubileusze wpisują się w dzieje diecezji siedleckiej i miasta Parczew i są okazją do refleksji historycznej oraz świadectwa jedności Kościoła polskiego ze Stolicą Apostolską.

Celem przypomnienia i uczczenia tych ważnych dla Parczewa wydarzeń historycznych władze miasta zorganizowały cykl konferencji popularnonaukowych, a miejscowe parafie przygotowały spotkania o charakterze modlitewnym i duszpasterskim.

W niedzielę, 14 września 2014 r. obchodzimy uroczystość z okazji 450-lecia przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego w Parczewie, połączoną ze stuleciem poświęcenia kościoła pw. św. Jana Chrzciciela.

O godz. 10.00 w Bazylice Mniejszej będzie wprowadzenie w tło wydarzeń historycznych oraz inscenizacja przygotowana przez uczniów Liceum Ogólnokształcącego im. M. Kopernika w Parczewie.

Punktem centralny uroczystości będzie Eucharystia sprawowana pod przewodnictwem abp. Celestino Migliore, nuncjusza apostolskiego w Polsce. Homilię wygłosi abp Marek Jędraszewski, metropolita łódzki, zastępca przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski.

Ks. Bernard Błoński

**SŁOWO PASTERSKIE BISKUPA SIEDLECKIEGO
KAZIMIERZA GURDY
W ZWIĄZKU Z OBCHODAMI 450-LECIA PRZYJĘCIA
UCHWAŁ SOBORU TRYDENCKIEGO W PARCZEWIE**

**Drodzy Księża,
Osoby Życia Konsekrowanego,
Drodzy Diecezjanie,**

dnia 14 września 2014 roku w Bazylice Mniejszej w Parczewie będziemy Panu Bogu dziękować za bardzo ważne wydarzenie dla Kościoła katolickiego w Polsce i dla naszej Ojczyzny. Miało ono miejsce 450 lat temu - 7 sierpnia, w Parczewie, wówczas ważnym mieście znajdującym się na pograniczu Polski i Litwy. Wydarzeniem tym było przyjęcie uchwał Soboru Trydenckiego przez Sejm Koronny Rzeczypospolitej obradujący pod przewodnictwem króla Zygmunta Augusta, ostatniego z dynastii Jagiellonów. Decyzja podjęta przez Króla i Sejm poprzedziła przyjęcie i wprowadzenie w życie uchwał Soboru Trydenckiego przez Episkopat Polski na synodzie w Piotrkowie Trybunalskim, dnia 19 maja 1577 roku.

Sobór Trydencki obradujący z przerwami w latach 1545-1563 podjął zagadnienie reformy katolickiej w okresie rodzącego się protestantyzmu. Postanowienia Soboru wyjaśniały i porządkowały zagadnienia doktryny katolickiej, wyjaśniając je w oparciu o Pismo Święte, Tradycję i nauczanie Magisterium Kościoła. W ogólnoeuropejskim zamęciu religijnym, politycznym i kulturowym Sobór Trydencki wyłożył jasno naukę katolicką i przygotował oczekiwaną reformę wewnętrzną Kościoła. To dzięki wprowadzeniu w życie postanowień soborowych, Kościół katolicki w ówczesnej Polsce i Europie, zachował jedność ze Stolicą Apostolską oraz z większą mocą i zdecydowaniem przeciwstawił się źle rozumianej reformie, proponowanej przez przedstawicieli nurtów protestanckich.

Uchwały Soboru Trydenckiego przedstawił, zgromadzonym na obradach, posłom, senatorom, ówczesny nuncjusz apostolski w Polsce Jan Franciszek Commendone. Jego wystąpienie zostało bardzo dobrze przyjęte, zarówno przez króla, senatorów, jak i posłów z których większość była innowiercami. Król Zygmunt August, w liście przesłanym do papieża Piusa IV tak pisał: „A przeto, jak i nigdy dotąd, z łaski Boskiej sercem od Stolicy Świętej oddalić się nie dałem, tak też i tę Księżę Soboru od Waszej

Świątobliwości mnie wręczoną, z najczulszą wdzięcznością przyjąłem i nadal wszelkiej jedności i starania nie zaniedbam i dołożę, aby przepisy i ustawy tej księgi nie tylkona tych kartach, w których mi są podane, istniały, lecz, aby po kościołach mego królestwa i w sercach naszego ludu jak najbujniej się krzewiły” (9 VIII 1564 r.).

Papież Pius IV odpowiadając na list Króla napisał: „Najmilszy w Chrystusie synu nasz! Te twoje chęci, prawdziwie króla chrześcijańskiego i katolickiego godne, arcyochwalamy i bynajmniej nie wątpimy, że stosownie do twojej mądrości i pobożności rzeczywiście to uskutecznisz (...) Cieszy nas, żeś się przekonał o dobrych chęciach naszego nuncjusza, i że – dla cnót swoich – zjednał twoje względy i życzliwość” (3 XI 1564 r.).

Polska, choć była miejscem schronienia dla innowierców, przyjęła jako pierwsza uchwały soborowe. To wydarzenie miało szczególne znaczenie dla dalszego rozwoju katolicyzmu w Polsce i uświadomiło ważność jedności ze Stolicą Apostolską. Na tych samych ziemiach, w Pratulinie i Drelowie w drugiej połowie XIX wieku, dowód wierności wierze przekazanej przez Sobór Trydencki i jedności ze Stolicą Apostolską, dali unicy oddając życie za wiernośc tradycji katolickiej. Nasza diecezja stała się więc miejscem podwójnego świadectwa wierności wierze Kościoła i jedności ze Stolicą Apostolską. Najpierw w Parczewie, a potem w Pratulinie i Drelowie. Błogosławionych Męczenników Podlaskich wyniósł do chwały ołtarzy, dziś już święty, papież Jan Paweł II, który był obecny w Parczewie w 1964 roku jako arcybiskup krakowski, podczas obchodów 400-lecia przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego. Obecnośc św. Jana Pawła II w Parczewie wraz ze Sługą Bożym Stefanem Kardynałem Wyszyńskim i innych biskupów polskich, Kościół Siedlecki uważa za wielkie wyróżnienie i szczególnie powód do wdzięczności Panu Bogu. Spotkanie Episkopatu Polski przed pięćdziesięciu laty, miało miejsce w trakcie obrad Soboru Watykańskiego II, który przypomniał, że choć „Ecclesia semper reformanda”, (Kościół musi się stale reformować) to jednak zachowuje niezmienną naukę Ewangelii w jedności Kolegium Apostolskiego. Warto w tym miejscu przypomnieć nauczanie Ojca Świętego Benedykta XVI, który od początku swego pontyfikatu zdecydowanie zabiegał o poprawne rozumienie Soborów, odrzucając błędną, tak zwaną hermeneutykę nieciągłości i zerwania z przeszłością, opowiadając się, jak sam powiedział, za hermeneutyką reformy, odnowy zachowującej ciągłość jednego podmiotu – Kościoła, który dał

nam Pan. Dzisiaj dzięki tej ciągłości wiary przekazywanej przez kolejne Sobory trwamy w jednym, powszechnym, apostołskim i świętym Kościele.

Z rocznicą przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego łączy się także jubileusz 100-lecia zakończenia budowy i oddanie dla kultu religijnego kościoła pw. św. Jana Chrzciciela w Parczewie, wybudowanego w latach 1906-1913. Tytuł Bazyliki Mniejszej został mu nadany dnia 24 kwietnia 1989 roku przez Ojca Świętego Jana Pawła II. W ołtarzu głównym kościoła znajduje się bardzo czczony, obraz Matki Bożej „z Gruszką”, który w 2001 roku został ozdobiony koronami papieskimi przez Józefa kardynała Glempa, Prymasa Polski. Panu Bogu, wraz z miejscowym proboszczem, ks. prałatem Tadeuszem Lewczukiem i parafianami, dziękujemy za ten błogosławiony czas dla parafii i parafialnego kościoła.

Na te uroczystości zostali zaproszeni Nuncjusz Apostolski w Polsce abp Celestino Migliore i Księża Biskupi. Niniejszym listem pragnę bardzo serdecznie zaprosić także księży, kapituły, księży dziekanów, osoby życia konsekrowanego, bractwo św. Judy Tadeusza, fraternię Matki Bożej Królowej Rodzin, konwent Lux Christi i delegacje z poszczególnych parafii. Każda z delegacji parafialnych otrzyma tekst jednego z dokumentów Soboru Watykańskiego II: „Konstytucję duszpasterską o Kościele w świecie współczesnym”. Będzie to widocznym znakiem ciągłości wiary przekazywanej w orzeczeniach kolejnych Soborów.

Wyrażam wdzięczność władzom Parczewa, Księdzu Dziekanowi i miejscowym duszpasterzom za podjęcie przygotowań do tego Jubileuszu, poprzez organizowane konferencje naukowe o historii Miasta i regionu oraz spotkania modlitewno-duszpasterskie, wyrażające naszą wiarę katolicką wyznawaną w jedności z Ojcem Świętym.

Niech 450-ta rocznica przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego w Parczewie i 100 rocznica oddania dla kultu parczewskiej świątyni, będzie okazją do pogłębienia naszej wiary w sytuacji pojawiającego się obecnie zamętu moralnego, bo tylko „Kościół, jak uczy Sobór Watykański II, jest (...) znakiem i narzędziem wewnętrznego zjednoczenia człowieka z Bogiem, i (...) podejmując naukę poprzednich Soborów, pragnie on wyjaśnić swoim wiernym i całemu światu swoją naturę i powszechne posłannictwo” (KK 1).

Polecam wszystkim wstawiennictwu Matki Bożej, Królowej Rodzin,
czczonej w Bazylicy Parczewie.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ *Kazimierz Guda*
Biskup Siedlecki

L.dz. 1027/2014

Siedlce, dnia 5 września 2014 r.

Słowo należy odczytać w niedzielę, 7 września 2014 r.

ZAPROSZENIE BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY NA UROCZYSTOŚCI 450-LECIA PRZYJĘCIA UCHWAŁ SOBORU TRYDENCKIEGO W PARCZEWIE

**Drodzy Księża,
Osoby Życia Konsekrowanego,
Drodzy Diecezjanie,**

w dniu 14 września 2014 roku zgromadzimy się w Bazylice Mniejszej w Parczewie, przed obrazem Matki Bożej Królowej Rodzin, aby razem z Nią i przez Nią dziękować Bogu za przyjęcie uchwał Soboru Trydenckiego przez Sejm Koronny Rzeczypospolitej oraz będziemy przeżywać jubileusz 100-lecia zakończenia budowy i oddanie dla kultu religijnego kościoła p. św. Jana Chrzciciela w Parczewie.

Będą z nami biskupi z różnych stron Polski. Jubileuszowej Eucharystii przewodniczył będzie Nuncjusz Apostolski w Polsce abp Celestino Migliore, a homilię wygłosi Metropolita Łódzki abp Marek Jędraszewski – wiceprzewodniczący Konferencji Episkopatu Polski. Będzie to wyraz naszej wiary oraz miłości do Kościoła, Matki Najświętszej i Ojczyzny.

Na tę szczególną uroczystość, razem z Księdzem Biskupem Piotrem Sawczukiem i miejscowym proboszczem ks. prałatem Tadeuszem Lewczukiem, bardzo serdecznie zapraszam: księży, kapituły, księży dziekanów, osoby życia konsekrowanego, bractwo św. Judy Tadeusza, fraternie Matki Bożej Królowej Rodzin, konwent Lux Christi i delegacje z poszczególnych parafii. Każda z delegacji parafialnych otrzyma tekst jednego z dokumentów Soboru Watykańskiego II: „Konstytucji duszpasterskiej o Kościele w świecie współczesnym”. Będzie to widocznym znakiem ciągłości wiary przekazywanej w orzeczeniach kolejnych Soborów.

Polecam wszystkim wstawiennictwu Matki Bożej, Królowej Rodzin, czczonej w Bazylice w Parczewie.

Z pasterskim błogosławieństwem

+ *Kazimierz Gurda*
Biskup Siedlecki

L.dz. 1029/2014

Siedlce, dnia 5 września 2014 r.

PISMO Z NUNCJATURY APOSTOLSKIEJ W POLSCE DO BISKUPA SIEDLECKIEGO KAZIMIERZA GURDY

Ekscelencjo,

Właśnie otrzymałem z Sekretariatu Stanu przesłanie Ojca Świętego Franciszka na uroczystości w Parczewie. Oto jego treść:

Jego Świątobliwość Franciszek, poinformowany o obchodach 450-lecia przyjęcia dekretów Soboru Trydenckiego przez króla i senat Polski, jednoczy się w duchu z Biskupami i wiernymi zgromadzonymi w Parczewie na uroczystej liturgii.

Przywołując odległe dzieje, Ojciec Święty wraz z Kościołem w Polsce dziękuje Bogu za ten akt, który w dobie sporów doktrynalnych i dyscyplinarnych pośród chrześcijan miał zasadnicze znaczenie dla zachowania jedności religijnej Narodu Polskiego i wspólnoty ze Stolicą Apostolską. Jak mówił sługa Boży Kard. Stefan Wyszyński: „W małym Parczewie rzucono ziarenko pokoju i zgody, które dzięki wspaniałym mężom Bożym sprawiło, że wszystkie rody polskie wróciły do jedności Kościoła katolickiego. To co tutaj stało się w zaczątku, jak ziarno pszeniczne rzucone w rolę podlaską sprawiło, że została zachowana jedność religijna i narodowa”.

Jego Świątobliwość życzy, aby ten zasiew jedności i więzi, który w ciągu wieków dobrze zakorzenił się na polskiej ziemi, wciąż wzrastał i wydawał obfite owoce. W modlitwie poleca Bogu uczestników rocznicowych uroczystości i wszystkich wiernych w Polsce, i z serca udziela swego Apostolskiego Błogosławieństwa.

Z Watykanu, 6 września 2014 r.

Arcybiskup Angelo Becciu,
Substytut

Przekazując to pozdrowienie, łączę wyrazy szacunku w Panu.

+ **Celestino Migliore**
Nuncjusz Apostolski

Warszawa, dnia 6 września 2014 r.

SŁOWO POWITANIA WYGŁOSZONE PRZEZ BISKUPA KAZIMIERZA GURDĘ NA POCZĄTKU EUCHARYSTII, PARCZEW 14 WRZEŚNIA 2014 R.

Niech będzie pochwalony Jezus Chrystus,

Drodzy Siostry i Bracia,

Święto Podwyższenia Krzyża, ukazuje nam tajemnicę naszego zbawienia, dokonanego przez Jezusa Chrystusa na drzewie Krzyża. Jego zbawcza śmierć i zmartwychwstanie, głoszone w Kościele i przez Kościół, są prawdami wiary przekazywanymi z pokolenia na pokolenie. Ten przekaz dokonuje się pod działaniem Ducha Świętego, przez słowo głoszone i przez słowo zapisane. Prawdy naszej wiary były zapisywane w tekstach uchwalanych podczas soborów. Jednym z nich był Sobór Trydencki zakończony 1563 roku. Jego uchwały zostały przyjęte w naszej Ojczyźnie, właśnie tu w Parczewie 450 lat temu, przez Sejm Koronny i przez króla Zygmunta Augusta, w obecności Nuncjusza Apostolskiego Jana Franciszka Commendone. Dzisiaj to wydarzenie pragniemy wspominać i Panu Bogu za nie dziękować.

Czynimy to podobnie jak nasi poprzednicy 50 lat temu. Wówczas w Parczewie obecni byli ówczesny metropolita krakowski, abp Karol Wojtyła, dzisiaj św. Jan Paweł II, Prymas Polski Stefan kardynał Wyszyński, dziś Sługa Boży, i księża biskupi zaproszeni przez ówczesnego biskupa diecezji podlaskiej czyli siedleckiej Ignacego Świrskiego.

Dzisiaj na naszym dziękczynieniu obecni są: przedstawiciel Ojca Świętego Franciszka, Nuncjusz Apostolski w Polsce, ks. abp Celestino Migliore; Zastępca Przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski, ks. abp Marek Jędraszewski, Metropolita Łódzki; jest obecny Biskup Radomski, nasz rodak, ks. bp Henryk Tomasik, Biskup Drohiczyński ks. bp Tadeusz Pikus; bp Ryszard Karpiński, Biskup Pomocniczy Senior z archidiecezji lubelskiej. Wraz z ks. biskupem Piotrem, z prezbiterium Kościoła Siedleckiego, osobami życia konsekrowanego, z wiernymi zebranych w Bazylice Parczewskiej i przy odbiornikach Katolickiego Radia Podlasie, wszystkich naszych szanownych gości serdecznie witamy i bardzo dziękujemy za przybycie. Naszym powitaniem obejmujemy również przedstawicieli Parlamentu i Władz Samorządowych. Szczególne uznanie pragniemy wyrazić

władzom Parczewa, za podjęcie wielu inicjatyw służących przygotowaniu dzisiejszej uroczystości.

Wraz z biskupem Piotrem ośmielamy się prosić, aby do dziękczynienia Panu Bogu za przyjęcie uchwał Soboru Trydenckiego, zostało dołączone dziękczynienie wspólnoty parafialnej w Parczewie, która obchodzi jubileusz 100-lecia oddania dla kultu swojej pięknie odnowionej świątyni. Jeszcze raz wszystkich serdecznie witam i zapraszam do wspólnego dziękczynienia.

Bardzo proszę o przewodniczenie dzisiejszej liturgii ks. abp. Celestino Migliore, a o słowo Boże ks. abp. Marka Jędraszewskiego.

PARCZEW 1564 – DRUGI WYBÓR RZYMU

Homilia wygłoszona przez metropolitę łódzkiego abp. Marka Jędraszewskiego podczas Mszy świętej z okazji 450-lecia przyjęcia przez Polskę dekretów Soboru Trydenckiego, Parczew 14 września 2014 r.

1. Święto Podwyższenia Krzyża

Uroczystość dzisiejsza każe nam cofnąć się do wydarzeń, które miały miejsce prawie 1700 lat temu w Jerozolimie. Niedługo po tym, jak w 313 roku cesarz Konstantyn Wielki ogłosił Edykt mediolański, na mocy którego chrześcijanie po trzech wiekach okrutnych prześladowań mogli wreszcie wyjść z katakumb, jego matka, św. Helena, udała się do Palestyny. Szukała tam śladów Chrystusa, a zwłaszcza krzyża, na którym umarł Zbawiciel świata. W sposób cudowny poszukiwania te zakończyły się powodzeniem. Krzyż znaleziono. Nad Golgotą i nad Grobem Chrystusa wzniesiono dwie bazyliki, które 13 września 335 roku zostały uroczystie poświęcone. Następnego dnia, 14 września, po raz pierwszy wystawiono relikwie Krzyża świętego na widok publiczny. Była to zatem pierwsza adoracja Krzyża, która dała początek dzisiejszemu świętu.

Jakżeż głęboko jego treść wyrażają dzisiejsze czytania, mówiące o niezwykłym znaku, który daje ludziom ocalenie od zła. Takim znakiem był dla znajdujących się na pustyni Izraelczyków uczyniony z brązu wąż, umieszczony na wysokim palu. Jak czytamy w Księdze Liczb, jeśli któryś z synów Izraela, ukąszony przez jadowitego, pustynnego węża, „spojrzał na węża miedzianego, zostawał przy życiu” (Lb 21, 9). W domyśle: jeśliby natomiast ktoś nie zechciał na tego węża spojrzeć, niechybnie musiał umrzeć. Do tego właśnie znaku odwołał się sam Chrystus, zapowiadając podczas nocnej rozmowy z Nikodemem swoje zbawcze wywyższenie na krzyżu: „Jak Mojżesz wywyższył węża na pustyni, tak potrzeba, by wywyższono Syna Człowieczego, aby każdy, kto w Niego wierzy, miał życie wieczne” (J 3, 14). Także tutaj jest miejsce na pewną domyślną konsekwencję: Syn Człowieczy wprawdzie będzie wywyższony na krzyżu Golgoty, ale życie wieczne stanie się udziałem tylko tego, kto w tym przybitym do krzyża Nauczycielu z Nazaretu uzna mocą swej wiary Zbawiciela świata i Odkupiciela człowieka.

Adoracja relikwii Krzyża świętego w dniu 14 września 335 roku była właśnie takim aktem wiary obecnych na tej uroczystości chrześcijan w to, że Jezus Chrystus, Boży Syn, został posłany przez Ojca na świat nie po to, „aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony” (J 3, 17).

2. Chrzest Polski i wybór Rzymu

Całe dzieje chrześcijaństwa są nieustannym, z pokolenia na pokolenie, zwiastowaniem świata tej właśnie prawdy, wyrażającej się w krzyżu Pana naszego Jezusa Chrystusa. Jest to prawda, która znalazła swój jakże głęboki wyraz w wielkopostnej pieśni: „W krzyżu cierpienie, w krzyżu zbawienie, w krzyżu miłości nauka. Kto Ciebie, Boże, raz pojąć może, ten nic nie pragnie, ni szuka”. Jest to prawda, która ponad tysiąc lat temu dotarła do ziemi Polan, do państwa Mieszka I. Niedługo, za dwa lata, będziemy obchodzić 1050. rocznicę Chrztu Polski. Liczne, nie-kiedy bardzo ciekawe analizy i dyskusje historyków, odnoszące się do tego chyba najbardziej brzemiennego w następstwa dla naszego Kraju wydarzenia, ogniskują się wokół powodów, które skłoniły Mieszka do przyjęcia Chrztu i rozpoczęcia w jego państwie dzieła chrystianizacji. Zazwyczaj podaje się argumenty o charakterze czysto politycznym. Wyłania się z nich Mieszko jako niezwykle przenikliwy polityk, prawdziwy mąż stanu, niemalże wizjoner dziejowy. Zapewne kimś takim w jakiejś mierze był. Na pewno bez jego w pełni wolnej i suwerennej decyzji o otwarciu się na chrześcijaństwo nie byłoby dzisiejszej Polski. Nie wiadomo nawet, czy naród zamieszkujący Mieszkowe państwo w ogóle by przetrwał. Raczej, a być może: na pewno, nie – jeśli spojrzeć się na smutny los połabskich Słowian. Jednakże obok tych rozważań z dziedziny geopolityki, nie możemy nie brać pod uwagę rozważań o charakterze bardziej teologicznym. Znajdziemy je między innymi w wydanym niedawno 1. tomie *Dziejów Polski*, w którym jego autor, profesor Andrzej Nowak, porusza jeszcze jeden „najtrudniejszy do wyrażenia, do opisania [problem]: to kwestia duchowego, zbawczego sensu chrześcijaństwa dla tych, którzy przyjmują naukę Chrystusa. Mieszko z pewnością brał pod uwagę kwestie polityczne, kiedy decydował się na chrzest. Ale czy nie zastanawiał się też nad tym, co przyjęcie nowej wiary znaczyć może dla niego osobiście, jaki sens nadaje jego życiu, jaką mu daje nadzieję? To dotyczy nie tylko samego władcy w roku 966, ale po Mieszku kolejnych pokoleń mieszkańców państwa, którym rządzić będą jego spadkobiercy, a wyposażać duchowo będą następcy pierwszych księży przyjętych na

gnieźnieńskim i poznańskim dworze. To nie tylko wybór politycznej drogi, nie tylko wybór kultury, nie tylko nawet historycznej tożsamości, ale wybór wiary – na oczekiwaną wieczność” (t. 1, s. 85). Wraz z wyborem chrześcijańskiej wiary przed Mieszkiem I musiało stanąć jeszcze jedno pytanie: jeśli chrześcijaństwo, to skąd? Z Rzymu, czy z Konstantynopola? Chrześcijaństwo nie było wtedy jeszcze podzielone na Kościół rzymski i prawosławie, nie zachodziły więc wybory dotyczące opowiedzenia się za pewnymi teologicznymi prawdami, na przykład za *Filioque* czy przeciwko niemu, ani też za lub przeciw uznaniu Piotrowego pierwszeństwa biskupa Rzymu. Prosta odpowiedź, że Rzym był bliżej Poznania czy Gniezna niż Konstantynopol nie tłumaczy wszystkiego. O tym, że, teoretycznie rzecz biorąc, Mieszko mógł szukać misji ewangelizacyjnej dla swego państwa w Konstantynopolu, stolicy chrześcijaństwa wschodniego, który znajdował się dalej niż Rzym, świadczy przykład, na zasadzie odwrotności, z tamtych czasów: księżna kijowska Olga, ochrzczona w 955 lub 957 roku w Konstantynopolu, w celu chrystianizacji swego kraju zwróciła się o pomoc do cesarza Ottona I, a więc do głównego obok papieża przedstawiciela chrześcijaństwa zachodniego. W roku 960 cesarz wysłał na Ruś biskupa Libucjusza z odległej Moguncji, a po jego śmierci arcybiskupa Adalberta z jeszcze bardziej na zachód położonego Trewiru. Ostatecznie jednak chrystianizacja Rusi stała się dziełem kniazia Włodzimierza Wielkiego, który zafascynowany pięknem liturgii bizantyńskiej w roku 988 przyjął chrzest z rąk Konstantynopola. Że zaś wpływy chrześcijaństwa wschodniego sięgały także po tereny wchodzące w skład Mieszkowego państwa, a zatem że nie było ono jemu całkiem obce, świadczą odkrycia archeologiczne z 1986 roku w Podebłociu, około 100 kilometrów na południe od Warszawy. Pośród bardzo licznych fragmentów naczyń znaleziono tam trzy tabliczki z końca IX lub początków X wieku. Na największej z nich odkryto pierwszy ślad pisma na ziemiach polskich. Były to greckie litery stanowiące monogram Chrystusa, z dodaną jeszcze literką N. Cały napis można odczytać jako *Iesios Christos Nika* – Jezu Chryste zwyciężaj.

Właśnie treść tego pierwszego na ziemiach polskich napisu począł urzeczywistniać Mieszko I w swoim państwie, gdy w 966 roku przyjął Chrzest. Zwycięstwo Chrystusa dokonywało się w znaku krzyża, który władca Polan poprzez Czechy przyjął z Rzymu. W przejmujący sposób ukazują to dwa słynne obrazy. Pierwszym z nich jest dzieło Jana Suchodolskiego

ze Złotej Kaplicy w Katedrze Poznańskiej, zawierające znamieny podpis Mieczysław I kruszy bałwany, drugi natomiast wyszedł spod pędzla Jana Matejki. Obraz ten otwierał cykl Dzieje cywilizacji w Polsce i pierwotnie miał nosić tytuł Chrzest króla Mieczysława. Jednakże Matejko postanowił wraz z chrztem Mieszka I ukazać fakt wprowadzenia na ziemi Polan cywilizacji zachodniej. Dlatego też namalowanemu obrazowi dał ostatecznie tytuł Zaprowadzenie chrześcijaństwa. Jego centralną postacią jest Mieszko I, wspierający się lewą ręką o potężny, górujący nad całością kraju Polan krzyż. Natomiast w prawej ręce dzierży miecz, symbolizujący jego władzę. Lewa noga księcia depcze leżący na ziemi rozbity posąg pogańskiego bożka.

Szczególnym dopełnieniem przyjęcia krzyża z Rzymu było oddanie przez Mieszka I w roku 992 swego państwa pod opiekę papieżstwa, na mocy dokumentu *Dagome iudex*. Dokument ten, jak pisze profesor Nowak, „okazał się niezwykle trwały jako drogowskaz polityki – a może nie tylko polityki władców Polski. Wobec potęgi i ambicji bezpośredniej dominacji ze strony zachodniego sąsiada – cesarstwa, Polska oddaje się w opiekę drugiego istotnego autorytetu w łacińskiej Europie: Stolicy św. Piotra. W ten sposób próbuje chronić niezależność, ale także wskazuje trwały wektor głębszej orientacji – duchowa stolica Polski, jej kulturowy biegun jest w Rzymie, nie w Akwizgranie, Kwedlinburgu czy (wieki później) Berlinie” (t. 1, s. 98). Doniosłość decyzji Mieszka I niezwykle głęboko wyraził Ojciec Święty Jan Paweł II, gdy 20 czerwca 1983 roku po raz pierwszy jako papież nawiedził Poznań: „Zdaję sobie sprawę, że miejsce, na którym stoję, odegrało podstawową rolę nie tylko w historii chrześcijaństwa, ale także w historii państwa i kultury polskiej. Katedra pod wezwaniem świętych Apostołów Piotra i Pawła świadczy o tym, że od początku Kościoła na tej ziemi piastowskiej i w całej Polsce związał się z Rzymem. Z Rzymem – nie tylko jako stolicą Piotra, ale także – jako ośrodkiem kultury. Stąd też kultura polska posiada znamiona nade wszystko zachodnio-europejskie”.

3. Sejm w Parczewie i ponowny wybór Rzymu

Niemal dokładnie 600 lat po Chrzcie Mieszka przyszło Polsce raz jeszcze dokonać fundamentalnego wyboru o charakterze religijnym, z porównywalnymi, gdy chodzi o doniosłość, konsekwencjami o charakterze politycznym i kulturowym. Tym razem wybór nie dokonywał się między Rzymem a Bizancjum, ale między Rzymem i powstałymi w pierwszej

połowie szesnastego wieku „stolicami” protestantyzmu: Wittenbergą, Augsburgiem i Genewą. Odpowiedzią Kościoła rzymskiego na 95 tez Lutra wywieszonych w 1517 roku na drzwiach kościoła w Wittenberdze, jak również odpowiedzią na liczne wystąpienia innych reformatorów tego czasu, zwłaszcza Melanchtona i Kalwina, poparte przez wielu książąt niemieckich i władze komunalne licznych miast Niemiec i Szwajcarii, był trwający prawie dwadzieścia lat Sobór Trydencki (1545-1563). Sobór zakończył się 4 grudnia 1563 roku, a jego dekrety zatwierdził papież Pius IV, najpierw ustnie 26 stycznia, a następnie bullą *Benedictus Deus* 30 czerwca 1564 roku.

Przed Stolicą Świętą stało wówczas zadanie uzyskania potwierdzenia dekretów soborowych ze strony europejskich władców i episkopatów krajowych. Było to zadanie niezmiernie trudne, zważywszy na toczące się w Europie wojny, krzyżujące się interesy ekonomiczne różnych warstw społecznych, a także rozchwianie doktrynalne czy wewnętrzne rozprężenie duchowieństwa – problemy, które trapiły prawie całe ówczesne zachodnie chrześcijaństwo. W odniesieniu do Polski misja przekazania dekretów Soboru Trydenckiego spoczęła na barkach ówczesnego nuncjusza apostolskiego Giovanniego Francesca Commendonego. Dlatego też przybył on do Parczewa, w którym od 24 czerwca 1564 roku toczyły się obrady sejmu koronnego. Sytuacja nuncjusza była niełatwa: marszałkiem sejmu był Mikołaj Siennicki, zagorzały zwolennik Reformacji, większość spośród 73 posłów była innowiercami, senatorzy, w liczbie 94, byli wprawdzie bardziej umiarkowani, ale postawa pierwszego spośród nich, prymasa Jakuba Uchańskiego bynajmniej nie była jasna. Commendone, nie bez racji, podejrzewał go o chęć utworzenia w Polsce Kościoła narodowego. Nuncjusz zatrzymał się najpierw w Parczewie na probostwie przy kościele Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny, gdzie naradzał się z kardynałem Stanisławem Hozjuszem. Później udał się na zamek, w którym przebywał król Zygmunt II August. Po długiej rozmowie król zwołał posiedzenie senatu, na które zaprosił nuncjusza. Wówczas Commendone w płomiennej mowie przedstawił przebieg i uchwały Soboru. Wskazał też na dwa „błuznierstwa i krzywdy”, jakich obecnie doznaje Chrystus ze strony reformatorów. Pierwszym z nich jest twierdzenie, że „Bóg ustanowił swój Kościół bez głowy, bez sędziego, bez porządku i bez żadnej pewności”. Inaczej mówiąc, nuncjusz zarzucił im zanegowanie Piotrowego prymatu, jakim cieszy się papież, oraz Magisterium Kościoła. Drugim natomiast błuznierstwem

było przypisywanie sobie wszystkich zasług, bez uwzględniania łaski Bożej. Następnie, nawiązując do swoich ostatnich podróży do różnych krajów europejskich, Commendone wskazywał na wielkie niepokoje i zgubne podziały, jakie zaistniały na skutek rozerwania jedności w Kościele zachodnim. Rozrzucony, wręczył na koniec królowi księgę dekretów soborowych. Jego wzruszenie udzieliło się zebranych senatorom, także innowiercom. Nawet oni nie zgodzili się na sugestię prymasa Uchańskiego, który postulował uprzednie zapoznanie się z tymi dekretami, a dopiero późniejsze ich ewentualne przyjęcie. Dwa dni później, 9 sierpnia 1564 roku, król wystosował do papieża Piusa IV list, w którym z wielkim uznaniem opisał sejmowe wystąpienie nuncjusza i który zakończył następującymi słowami: „A przeto jak nigdy, z łaski Bożej, sercem od Stolicy Świętej oddalić się nie dałem, tak też i tę Księgę Soboru od Waszej Świątobliwości mnie wręczoną z najczulszą wdzięcznością przyjąłem, i nadal jedności i starania nie zaniecham, i dołożę, aby przepisy i ustawy tej Księgi nie tylko na tych kartkach, w których mi są podane, istniały, lecz aby po kościołach mego Królestwa i w sercach naszego ludu jak najbujniej się krzewiły. Zatem siebie i Królestwo moje opiece Waszej Świątobliwości polecam”.

Trudno przecenić wagę tej decyzji króla Zygmunta II Augusta. Sam wielokrotnie powtarzał, że nie jest panem ludzkich sumień. W prywatnej rozmowie z Commendonem wyraźnie też stwierdził, „że do niego nie należy ani sąd, ani jednanie w rzeczach wiary” i że „nie chce być sędzią w sprawach wiary”. Mimo to jednak na sejmie w Parczewie jednoznacznie opowiedział się za chrześcijaństwem, którego głową jest rzymski papież. Nie inaczej należy bowiem rozumieć przyjęcie przez niego dekretów Soboru Trydenckiego. Uczynił to jako świecki władca, o całe 13 lat uprzedzając uchwały kościelnego synodu, który pod przewodnictwem nuncjusza Vincenza Laura, prymasa Jakuba Uchańskiego i legata papieskiego Piotra Kanizjusza odbył się 19 maja 1577 roku w Piotrkowie Trybunalskim. W ten sposób Polska po raz drugi wybrała Chrystusowy Krzyż, którego najwyższą i nieomylną wykładnię dawał i daje Piotrowy Rzym. Polska pozostała krajem katolickim.

4. Tolerancja w katolickim kraju

Opowiadając się za Rzymem, Polska równocześnie uniknęła zarówno wewnętrznych walk religijnych, jak i przejawów oczywistej nietolerancji wynikających z przyjętej w Augsburgu w 1555 roku zasady *cuius regio eius*

religio – „czyj kraj, tego religia”. Było to wynikiem między innymi konfederacji warszawskiej z 1573 roku, która gwarantowała bezwarunkowy i wieczysty pokój między wszystkimi wyznaniem, a szlachcie, mieszcza-
nom i innym ludziom wolnym pełną równość, niezależnie od wyznania, w prawie publicznym i prywatnym. W konsekwencji każdy nowo obrany król katolik musiał składać przysięgę o następującej treści: „Przysięgam, że będę bronił i przestrzegał pokoju wśród dysydentów i w żadnym wypadku nie dopuszczę, by z powodu religii ktokolwiek był uciskany zarówno przez urzędników państwowych, jak i przez nas”. Żadne państwo w ówczesnej Europie nie mogło pochwalić się aktem równie szerokiej tolerancji.

Dalsze dzieje Polski układały się odtąd według niezwykle charakterystycznego schematu. Gdy była ona państwem wolnym i suwerennym, poprzez swoje Konstytucje uznawała, z jednej strony, wyjątkową pozycję Kościoła katolickiego, a z drugiej gwarantowała pełną wolność innowiercom. Tak było w przypadku Konstytucji 3 Maja z 1791 roku, podobne zapisy znajdziemy również w pierwszej Konstytucji po odzyskaniu Niepodległości, w tak zwanej Konstytucji marcowej z 1921 roku. Kiedy jednak Polska traciła swą niepodległość, zaczynał się okres nietolerancji i ucisku. Równocześnie jej wrogowie za wszelką cenę dążyli do osłabienia, czy wręcz uniemożliwienia kontaktów Kościoła katolickiego, żyjącego w Polsce, z Rzymem. Wtedy też dla arcybiskupów gnieźnieńskich nastawał czas dawania świadectwa. Tak było w przypadku arcybiskupa Mieczysława Ledóchowskiego, późniejszego kardynała i prefekta Kongregacji Rozkrzewienia Wiary, o którym Ojciec Święty Jan Paweł II w 1983 roku powiedział: „Właśnie tu, w Poznaniu, walczył on z polityką pruskiego kulturkampfu o zachowanie wiary, polskości i autonomii Kościoła, za co był prześladowany i więziony”. Tak było również w przypadku kardynała Stefana Wyszyńskiego, którego komunistyczne władze PRL internowały 25 września 1953 roku i przeciwko któremu usiłowały zmontować proces na wzór procesu bp. Czesława Kaczmarka. Jak wiadomo, bp Kaczmarek został skazany zaledwie trzy dni wcześniej na 12 lat więzienia „za kolaborację z Niemcami, usiłowanie obalenia ustroju PRL i propagandę na rzecz waszyngtońsko-watykańskich mocodawców”. W powszechnym odczuciu polskiego wierzącego ludu arcybiskupi gnieźnieńscy byli wtedy nie tylko prymasami, ale także interreksami, dźwigającymi na swoich barkach Majestat Rzeczypospolitej, która od samych swych początków była zawsze

żywotnie zatroskana o utrzymanie swych więzów – właśnie jako państwo polskie – z Rzymem.

W tym właśnie świetle należy odczytać znaczenie uroczystości, jakie miały miejsce tu, w Parczewie, przed 50. laty, dla uczczenia 400-lecia przyjęcia dekretów Soboru Trydenckiego. Obecność wielu wybitnych pasterzy Kościoła, w tym arcybiskupa krakowskiego Karola Wojtyły i arcybiskupa wrocławskiego Bolesława Kominka, pod przewodnictwem kardynała Wyszyńskiego była dobitnym potwierdzeniem tego, że Kościół w Polsce i polski lud nieugięcie trwają przy Ojcu Świętym, czując się integralną częścią świętego, katolickiego i apostolskiego Kościoła, którego papież jest widzialną głową.

5. „Sztandary Króla się wznoszą...”

W Hymnie dzisiejszych Nieszporów znajdują się następujące słowa: „Sztandary Króla się wznoszą,/ Już krzyż chwalebny jaśnieje,/ Na którym Stwórca człowieka/ W człowieczym ciele zawisnął”. Chwalebny Krzyż Pana naszego Jezusa Chrystusa jaśnieje na polskiej ziemi od prawie 1050. lat dzięki wiekopomnej decyzji Mieszka I i niestrudzonej pracy pierwszego w Polsce biskupa o imieniu Jordan. Ten sam Krzyż w sposób czysty i niezafalszowany jaśnieje na polskiej ziemi dzięki decyzji, jaką 450 lat temu podjął król Zygmunt II August na skutek starań nuncjusza Giovanniego Francesca Commendonego.

Wasza Ekscelencjo, Najdostojniejszy Księżę Arcybiskupie Nuncjuszu Apostolski! Dzisiaj to Ty poprzez swoją pracę przedłużasz żarliwą troskę kolejnych Piotrów naszych czasów o to, aby Kościół katolicki w Polsce mógł działać w pokoju, dla dobra naszej Ojczyzny. Pragniemy podziękować Ci bardzo serdecznie, że jesteś tak głęboko złączony z Polską i z polskim Episkopatem. Pragniemy Ci podziękować także za to, że dzisiaj jesteś z nami tutaj, w Parczewie, mieście dla dziejów Polski i Kościoła w Polsce tak wymownym i symbolicznym. Jednocześnie prosimy Ciebie, Najdostojniejszy Księżę Arcybiskupie, abyś Ojcu Świętemu Franciszkowi zechciał przekazać naszą niezłomną wolę: podążając śladami naszych ojców w wierze pragniemy zrobić wszystko, co w naszej mocy, aby chwalebny Krzyż Pana naszego Jezusa Chrystusa nadał jaśniał na polskiej ziemi. Ten sam Krzyż, który Polska przed ponad tysiącem lat otrzymała z Rzymu.

RELACJA Z UROCZYŚĆCI JUBILEUSZOWYCH W PARCZEWIE

W niedzielę, 14 września 2014 r. w Bazylice Mniejszej w Parczewie odbyły się uroczystości związane z 450-leciem przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego na sejmie w Parczewie 7 sierpnia 1564 r. Obchody jubileuszowe zostały przygotowane przez diecezję siedlecką z udziałem dwóch parafii parczewskich i miejscowych władz samorządowych. Dla parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Parczewie było to także świętowanie 100-lecia zakończenia budowy i poświęcenia obecnego kościoła parafialnego.

Przygotowania organizacyjne, tak ze strony kościelnej, jak i ze strony władz samorządowych miasta Parczew. Biskup siedlecki Zbigniew Kiernikowski, dekretem z 17 grudnia 2013 r. powołał kościelny Komitet organizacyjny jubileuszu w następującym składzie: ks. prał. Tadeusz Lewczuk, proboszcz parafii pw. św. Jana Chrzciciela w Parczewie (Bazylika Mniejsza), ks. kan. Andrzej Biernat, proboszcz parafii Opatrzności Bożej w Parczewie, ks. prał. Bernard Błoński, dyrektor Archiwum Diecezjalnego w Siedlcach, ks. prał. Jerzy Kalinka, kapelan Biskupa Siedleckiego i ks. Waldemar Mróz, przewodniczący Diecezjalnej Komisji Liturgicznej. Komitet nawiązał współpracę i włączył do swego grona inne osoby związane z parafią, miastem i regionem: Pawła Kędrackiego, burmistrza Parczewa, Waldemara Wezgraja, starostę parczewskiego i ks. dr Jacka Serebę, kierownika diecezjalnego duszpasterstwa rodzin.

Warto wspomnieć, że już 14 czerwca 1964 r. w Parczewie w 400 rocznicę przyjęcia uchwał soborowych odbyło się spotkanie Episkopatu Polski. Uroczystościom przewodniczył ówczesny Prymas Polski, Stefan kard. Wyszyński, a wśród obecnych biskupów był ówczesny metropolita krakowski arcybiskup Karol Wojtyła. Tamto spotkanie miało tylko charakter religijny i odbywało się przy kościele pw. św. Jana Chrzciciela w Parczewie, ponieważ ówczesne czasy i władze komunistyczne nie pozwalały na szersze spojrzenie historyczne.

Zamiarem duszpasterzy i władz samorządowych było, aby jubileusz był również promocją miasta i regionu w kontekście przeżywanej rocznicy przyjęcia uchwał soborowych przez króla i sejm w Parczewie oraz 100-lecia poświęcenia obecnego kościoła parafialnego.

Bezpośrednim przygotowaniem duszpasterskim i intelektualnym do uroczystości w Parczewie w 2014 r. zajęły się dwie miejscowe parafie i władze miasta oraz powiatu. Celem przypomnienia i uczczenia tych ważnych dla Parczewa wydarzeń historycznych władze miasta zorganizowały trzy konferencje popularnonaukowe, a miejscowe parafie przygotowały spotkania o charakterze modlitewnym i duszpasterskim.

Owoce konferencji była publikacja książkowa *Parczew w dziejach. Na królewskim szlaku historii*, pod redakcją Mirosława Szumiało, Parczew 2014., zawierająca wygłoszone referaty. Jest to aktualna monografia o dziejach miasta Parczew na tle wydarzeń historycznych na pograniczu polsko-litewskim, także o znaczeniu kościelnym.

Poniżej przedstawiony jest Program jubileuszowy, który został zrealizowany.

**Inicjatywy naukowe i duszpasterskie przygotowujące do uczczenia
450 rocznicy przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego
na Sejmie w Parczewie 7 sierpnia 1564 roku
oraz 100-lecia poświęcenia kościoła
św. Jana Chrzciciela w Parczewie**

1. Konferencja naukowa. *Parczew w dziejach*. Urząd Miasta Parczew, dnia 6 grudnia 2013 r.
2. Diecezjalny Dzień Rodziny. *Ślubuje Ci uczciwość*. Bazylika Mniejsza, dnia 11 maja 2014 r.
3. Konferencja naukowa. *Tradycja i kultura. Wielokulturowy Parczew*. Urząd Miasta Parczew, dnia 23 maja 2014 r.
4. Pielgrzymka do Rzymu w dniach 17-25 maja 2014 r. z racji 100-lecia poświęcenia kościoła św. Jana Chrzciciela (Bazyliki Mniejszej).
5. Odpust św. Antoniego. Bazylika Mniejsza, dnia 13 czerwca 2014 r.
Wykład: *Przemiany kulturowo-społeczno-religijne w Polsce w XVI w.*
6. Odpust św. Jana Chrzciciela. Bazylika Mniejsza, dnia 24 czerwca 2014 r.
Diecezjalna Stacja Peregrynacji Znaków Światowych Dni Młodzieży.

7. Odpust Opatrzności Bożej. Kościół parafialny Opatrzności Bożej, dnia 13 lipca 2014 r.

Wykład: *Jan Paweł II i jego związki z Parczewem.*

8. Konferencja naukowa. *Parczew na królewskim szlaku historii.* Urząd Miasta Parczew, dnia 9 sierpnia 2014 r.
9. Uroczystości Jubileuszowe 450-lecia przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego w Parczewie i 100-lecie poświęcenia kościoła pw. św. Jana Chrzciciela, Parczew, Bazylika Mniejsza, dnia 14 września 2014 r.

godz. 10.00 - Rozpoczęcie uroczystości

- Powitanie Gości
- Wprowadzenie w tło wydarzeń historycznych
- Inscenizacja historyczna przygotowana przez LO im. M. Kopernika w Parczewie. *Giovanni Francesco Commendone w Parczewie na Sejmie*

godz. 11.00 – Eucharystia pod przewodnictwem JE abpa Celestino Migliore, nuncjusza apostolskiego w Polsce. Homilię wygłosi JE Abp Marek Jędraszewski, metropolita łódzki, zastępca przewodniczącego Konferencji Episkopatu Polski.

W stosownym czasie aktualny biskup siedlecki Kazimierz Gurda zaprosił Episkopat Polski na te uroczystości, a także Nuncjusza Apostolskiego w Polsce oraz poinformował papieża Franciszka o planowanych uroczystościach jubileuszowych. Biskup Siedlecki wystosował do wiernych Słowo pasterskie i Zaproszenie do udziału w uroczystościach jubileuszowych w Parczewie.

Parafia pw. św. Jana Chrzciciela wydała kolejny album, ukazujący dzieje tej parafii ilustrowane historycznymi zdjęciami z wydarzeń w Bazylice Mniejszej. Natomiast parafia Opatrzności Bożej przygotowywała się do instalacji w kościele relikwii św. Jana Pawła II, ponieważ kościół parafialny został zbudowany jako wotum wdzięczności za Jego wizytę apostolską w diecezji siedleckiej.

Bezpośrednio przed uroczystościami jubileuszowymi zostały opublikowane w prasie diecezjalnej - „Echo Katolickie” artykuły: Stanisława Jadczyka, ks. Józefa Miszczuka, ks. Bernarda Błońskiego ukazujące znaczenie

dla Kościoła w Polsce przyjęcie przez króla uchwał soborowych oraz przybliżające dzieje parafii Parczew.

Również były emitowane audycje radiowe w Katolickim Radiu Podlasie prowadzone przez ks. Jacka Seredę i zaproszonych gości. Pojawiły się także informacje na stronach internetowych diecezji siedleckiej.

W niedzielę, 14 września 2014 r. przy słonecznej pogodzie, Bazylika Mniejsza w Parczewie napełniła się licznie zgromadzonymi wiernymi. Przybyli zaproszeni Goście: duchowni i świeccy. Powitał ich, w imieniu Komitetu organizacyjnego, ks. J. Sereda, który także koordynował przebieg uroczystości w kościele. Wprowadzenia w tło wydarzeń historycznych dokonał ks. B. Błoński. Następnie uczniowie LO im. M. Kopernika w Parczewie zaprezentowali inscenizację nawiązującą do przyjęcia przez króla i sejm w Parczewie uchwał Soboru Trydenckiego.

Następnie rozpoczęła się celebracja uroczystej Eucharystii jubileuszowej. Na wstępie Biskup Siedlecki powitał wszystkich zgromadzonych, przypominając historyczne znaczenie tamtych wydarzeń, jak również ich aktualizację dzisiaj w życiu duszpasterskim i nauczaniu Magisterium Kościoła.

Mszy świętej przewodniczył abp Celestino Migliore, nuncjusz apostolski w Polsce. Obecni byli biskupi: Kazimierz Gurda, biskup siedlecki, Henryk Tomasik, biskup radomski, Tadeusz Pikus, biskup drohiczyński, Ryszard Karpiński, biskup senior pomocniczy lubelski, Piotr Sawczuk, biskup pomocniczy siedlecki i abp Marek Jędraszewski, metropolita łódzki, który wygłosił homilię. Koncelebrowało około 50 kapłanów przybyłych na uroczystości. Asystę liturgiczną przygotowali alumni Seminarium Duchownego Diecezji Siedleckiej pod opieką ks. W. Mroza, profesora seminarium.

W Bazylice Mniejszej obecni byli przedstawiciele wszystkich kapituł w diecezji, rektor i moderatorzy seminarium duchownego, przedstawiciele kurii diecezjalnej z kanclerzem, dziekanami, kapłanami diecezjalnymi i zakonnikami, przedstawiciele wspólnot życia konsekrowanego, bractwa i fraternie oraz licznie zgromadzeni wierni z Parczewa i delegacje z każdego dekanatu. Obecni byli parlamentarzyści, przedstawiciele rządu, władze miasta i powiatu parczewskiego, samorządowcy, służby mundurowe, poczty sztandarowe szkół i strażaków. Na zewnątrz kościoła był postawiony telebim, który umożliwiał wiernym śledzenie liturgii. Dla wszystkich uczestników

uroczystości została przygotowana drukiem książka zawierająca: przesłanie papieża Franciszka, słowo Biskupa Siedleckiego, rys historyczny Parczewa i liturgię Mszy świętej jubileuszowej.

Uroczystość jubileuszowa była transmitowana przez Katolickie Radio Podlasie, a wcześniej, zaproszeni goście dzielili się swoimi przeżyciami na temat historii parafii i miasta. Również telewizja „Trwam” przygotowała reportaż z uroczystości w Parczewie.

Na zakończenie uroczystości jubileuszowych, miejscowy proboszcz ks. prał. T. Lewczuk, podziękował wszystkim zgromadzonym za obecność i modlitwę, a także za współpracę i różnorodną pomoc organizacyjną osobom i instytucjom miasta i regionu.

Pamiętką udziału w uroczystościach jubileuszowych w Parczewie było obdarowanie każdej parafii tekstem *Konstytucji duszpasterskiej o Kościele w świecie współczesnym* Soboru Watykańskiego II. Zamiarem organizatorów było, aby przyswojenie i rozważanie tekstów soborowych było okazją do pogłębienia nauczania Magisterium Kościoła i znakiem jedności ze Stolicą Apostolską, co wyraziło się w 1564 r. przyjęciem uchwał soborowych w Parczewie.

Ks. Bernard Błoński

ZMARLI KAPŁANI

KS. KANONIK ANTONI BUBEŁA (1935-2014)

Urodził się 1 stycznia 1935 r. w Czeberakach, w parafii św. Jana Chrzciciela w Parczewie. Rodzicami jego byli Jan i Wacława z d. Szczerbińska małżonkowie Bubeła, rolnicy. Szkołę Podstawową ukończył w Milanowie w 1949 r. Świadectwo maturalne uzyskał w 1953 r. w Liceum Ogólnokształcącym w Milanowie.

W latach 1953-1959 studiował w Wyższym Seminarium Duchownym Diecezji Siedleckiej. Święcenia kapłańskie przyjął w katedrze siedleckiej w dniu 28 czerwca 1959 r. z rąk bpa Ignacego Świrskiego.

Pracował jako wikariusz w parafiach: Wojcieszków (1959-1960), św. Ludwika we Włodawie (1960-1962), Przemienienia Pańskiego w Łukowie (1962-1968), Komarówka Podlaska (1968-1971).

W latach 1971-1976 był proboszczem parafii Polubicze. Pełnił również obowiązki ojca duchownego w dekanacie wisznickim. W Polubiczach wybudował plebanię i budynek gospodarczy.

Następnie był proboszczem parafii Sobieszyn w latach 1976-1982. Tutaj odbudował plebanię po spaleniu. Proboszczem parafii Łomazy był w latach 1982-2004. W dekanacie bialskim południowym pełnił obowiązki wicedziekana, wizytatora katechezy i duszpasterza nauczycieli. W Łomazach wybudował piętrowy dom parafialny i dwa budynki gospodarcze. W kościele wstawił 6 witraży i dwa nowe konfesjonały.

25 maja 1999 r. bp siedlecki Jan Wiktor Nowak mianował go kanonikiem honorowym Kapituły Kolegiackiej Janowskiej. Został również uhonorowany kilkoma odznaczeniami regionalnymi za zaangażowanie i troskę duszpasterską. Otrzymał 29 kwietnia 1995 r. medal „Za Zasługi dla Pożarnictwa”, 15 maja 2003 r. uhonorowany został pamiątkowym medalem XXX-lecia Gminy Łomazy za wkład w rozwój tej gminy, a 13 czerwca 2010 r. otrzymał medal - „Zasłużony dla Powiatu Bialskiego”.

Dnia 7 lipca 2004 r. został przeniesiony przez bpa Zbigniewa Kiernikowskiego na emeryturę. Zamieszkał w domu parafialnym w Łomazach. Tutaj pomagał duszpastersko w parafii w miarę swoich sił.

W ostatnich latach poddawał się leczeniu. Kilka tygodni przed śmiercią dostał udaru i znalazł się w szpitalu w Białej Podlaskiej. Tam zmarł 23 września 2014 r. po kolejnym udarze. Przeżył pełne 79 lat, w tym 55 lat w kapłaństwie. Wolą Zmarłego było, aby został pochowany na cmentarzu w Łomazach.

Uroczystości pogrzebowe śp. Księdza Kanonika odbyły się w dniu 25 września 2014 r. w kościele parafialnym w Łomazach. Mszy św. przewodniczył i homilię wygłosił biskup siedlecki Kazimierz Gurda. Współkoncelebrowało Eucharystię około 80 kapłanów. Kościół wypełnił się wiernymi. Biskup wspominał o ofiarnej posłudze duszpasterskiej ks. Antoniego w parafii łomazkiej. „Parafianie pamiętają jego kazania, posługę w konfesjonale i sali katechetycznej, jego otwartość serca, szczerłość i radość, wspólnie wykonane prace w kościele parafialnym. Ksiądz Kanonik zadomowił się tu i wszyscy czuli się z nim bardzo dobrze” - mówił Pasterz Kościoła siedleckiego.

W ostatnim pożegnaniu głos zabrali: ks. prał. Jan Gomółka, kolega z rocznika świeceń kapłańskich; ks. kan. Paweł Wiatrak, były wikariusz parafii Łomazy; ks. Sławomir Brodawka, jako wicedziekan dekanatu bialskiego południowego; przedstawiciele Rady Parafialnej oraz ks. Adam Kambecki, aktualny proboszcz parafii, który podziękował wszystkim zgromadzonym za obecność i modlitwę za zmarłego kapłana.

W kondukcje pogrzebowym, poprowadzonym przez Biskupa Siedleckiego, ciało zmarłego Kapłana przeniesiono na miejscowy cmentarz i tam złożono do grobu.

Requiescat in pace

ks. Bernard Błoński

KS. PRAŁAT WITOLD KOBYLŃSKI (1925-2014)

Urodził się 4 grudnia 1925 r. w Kudelczynie w parafii Rozbity Kamień, wówczas diecezja siedlecka, obecnie diecezja drohiczyńska. Rodzicami jego byli: Aleksander i Bolesława z d. Osińska małżonkowie Kobylńscy, rolnicy mający własne gospodarstwo.

Szkołę powszechną ukończył w rodzinnej miejscowości. W 1938 r. rozpoczął naukę w prywatnym gimnazjum Księży Salezjanów w Sokołowie Podlaskim. Wybuch II wojny światowej przerwał oficjalną naukę, którą jednak kontynuował przez trzy lata na tajnych kompletach.

Był członkiem polskiego podziemnego ruchu oporu podczas okupacji hitlerowskiej.

Świadectwo dojrzałości uzyskał w 1946 r. w salezjańskim liceum ogólnokształcącym, reaktywowanym po wyzwoleniu Sokołowa Podlaskiego. Zaraz po maturze wstąpił do Wyższego Seminarium Duchownego w Siedlcach. Odbył sześciolatek studia filozoficzno-teologiczne i przyjął święcenia kapłańskie 12 kwietnia 1952 r. w katedrze siedleckiej z rąk bpa Ignacego Świrskiego.

Jako wikariusz pracował w parafiach: Janów Podlaski (1952-53) i Przemienienia Pańskiego w Garwolinie (1953-55).

W 1955 r. został administratorem filii duszpasterskiej Goław. W 1959 r. przeszedł do pracy w Siedlcach i pełnił w Seminarium Duchownym i w Kurii Diecezjalnej różne funkcje w zakresie duszpasterstwa powierzone mu przez biskupa. Był przez rok akademicki (1959-1960) prefektem alumnów w seminarium, a w kurii był referentem ds. zakonnych w latach 1959-61.

W roku 1960 rozpoczął studia specjalistyczne w zakresie prawa kanonicznego w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim, które przerwał ze względów zdrowotnych. Powrócił w 1961 r. do Siedlec do pracy kurialnej i został referentem ds. duszpasterstwa ogólnego, pełniąc także inne zlecone zadanie w zakresie duszpasterstwa specjalistycznego.

Prosił biskupa o zwolnienie z dotychczasowej pracy w kurii i skierowanie do pracy duszpasterskiej w diecezji. Z dniem 19 maja 1970 r. objął probostwo parafii pw. św. Ludwika we Włodawie, będąc jednocześnie dziekanem dekanatu włodawskiego.

Po dwóch latach z dniem 18 sierpnia 1972 r. objął parafię Trójcy Świętej w Radzynie Podlaskim, jako jej administrator, później proboszcz i dziekan dekanatu radzyńskiego z przedłużeniem na kolejne kadencje. Tutaj ze swoimi współpracownikami-wikariuszami podjął dynamiczną posługę duszpasterską w dużej parafii. Był to czas wprowadzania w życie uchwał Soboru Watykańskiego II. Organizował spotkania duszpasterskie dla różnych grup zawodowych i inteligencji katolickiej omawiając aktualne sprawy z życia w kraju, zagadnienia wolności człowieka i godności pracy ludzkiej.

Roztoczył szeroką opiekę duszpasterską wobec wszystkich grup wiernych: dzieci, młodzieży i starszych. Dbał o katechezę dzieci i młodzieży, która w kościele i w salach katechetycznych znajdowała miejsce na spotkania i działalność ewangelizacyjną. Rozwijał duszpasterstwo wśród ministrantów, otaczał opieką różne wspólnoty i ruchy młodzieżowe w parafii, organizował grupy pielgrzymkowe. Z parafii wyszło wiele powołań kapłańskich i zakonnych, tak męskich, jak i żeńskich. Kapłani i zakonnice pochodzący z parafii są mu wdzięczni za przykład życia, modlitwę i troskę o powołania do służby w Kościele.

Ksiądz Prałat był cenionym kaznodzieją pełnym ekspresji, posługujący się poprawną polszczyzną i wspaniałą dykcją. Okazał się troskliwym duszpasterzem parafii w sprawach materialnych i gospodarczych. Z tych powodów był szukanowany i miał wiele trudności ze strony władz politycznych.

Przez wiele lat komunistyczne władze państwowe nie pozwalały na budowę nowego kościoła w Radzynie Podlaskim. Po uzyskaniu zgody rozpoczął w 1985 r. budowę nowego kościoła pw. Matki Boskiej Nieustającej Pomocy, który od 1989 r. stał się kościołem parafialnym nowo utworzonej parafii w mieście.

Będąc proboszczem radzyńskim został także mianowany i włączony do składu różnych komisji i rad diecezjalnych: sędzia posynodalny na okres 10 lat (nom. 10.11.1972) ponowiona na następne 10 lat (nom. 4.12.1982), członek Rady Nadzorczej (nom. 30.12.1972), proboszcz konsulator pro-synodalny (nom. 20.04.1974), wizytator wskazanych parafii dziekańskich (nom. 9.03.1976 i 30.01.1980), członek Rady Kapłańskiej (kilka kadencji), delegat biskupa ds. seminarium (nom. 4.12.1982).

Na prośbę bpa Jana Mazura, został obdarzony przez Jana Pawła II dnia 8 listopada 1983 r. godnością kapelana Jego Świątobliwości (prałat).

Z racji na stan zdrowia czterokrotnie (w latach 1980-1984) prosił biskupa o zwolnienie z urzędu proboszcza i dziekana, ale otrzymywał tylko kilkumiesięczny urlop zdrowotny.

Ostatecznie z dniem 9 stycznia 1989 r. został zwolniony z urzędu proboszcza parafii Trójcy Świętej w Radzynie Podlaskim i z innych pełnionych funkcji w diecezji. Przeszedł na emeryturę i zamieszkał w Legionowie, na terenie obecnej diecezji warszawsko-praskiej. Tam również czynnie uczestniczył w życiu parafialnym na ile pozwalały mu siły i zdrowie. Nadal głosił kazania i prowadził rekolekcje w diecezji warszawsko-praskiej i innych. Po 22 latach pobytu poza diecezją, powrócił w 2010 r. do diecezji siedleckiej i zamieszkał w Domu Księży Emerytów w Siedlcach, a następnie w Nowym Opolu.

Osoba i posługa duszpasterska ks. W. Kobylńskiego jest do dzisiaj wspominana i ceniona w Radzynie Podlaskim. W publikacjach poświęconych dziejom miasta przywołuje się jego bezkompromisową postawę wobec systemu totalitarnego i pełną gorliwość duszpasterskiej posługi kapłańskiej w parafii. Jego przyjaciele i wierni z parafii radzyńskiej i legionowskiej zebrali i przygotowali do druku 115 homilii wygłoszonych przez Księdza Prałata w kościele pw. św. Jana Kantego w Legionowie w latach 2002-2006. Promocja książki pt. „Kazania”, miała miejsce 11 maja 2014 r. w sali parafialnej przy kościele Trójcy Świętej w Radzynie Podlaskim.

Wiek i różne choroby osłabiały jego siły. Często przebywał w szpitalu na leczeniu. Powrócił z ostatniego leczenia i po kilku dniach zmarł w swoim mieszkaniu dnia 23 września 2014 r. Przeżył blisko 89 lat, w tym 62 lata w kapłaństwie. Należał do najstarszej grupy kapłanów diecezji siedleckiej.

Uroczystości pogrzebowe odbyły się 26 września 2014 r. w Rozbitym Kamieniu, w diecezji drohiczyńskiej, w rodzinnej parafii Zmarłego. Mszy św. przewodniczył biskup siedlecki Kazimierz Gurda, który także wygłosił homilię. Koncelebrowało około 130 kapłanów z diecezji siedleckiej, drohiczyńskiej, warszawsko-praskiej, w tym dwóch księży infułatów: ks. Jan Sobechowicz z Sokołowa Podlaskiego i ks. Stanisław Rawski z Warszawy. Kościół napełnił się wiernymi z licznych parafii, w których posługiwał śp. Ksiądz Prałat. W homilii Biskup Siedlecki przypomniał drogę kapłańską

Zmarłego, podkreślając piękno języka w głoszeniu Bożego słowa i zaangażowanie w życie Kościoła.

Po zakończonej Mszy św. w słowie pożegnania wystąpiło wiele osób wyrażając wdzięczność za spotkanie w swoim życiu ze Zmarłym i doświadczenie Jego posługi kapłańskiej.

Listy kondolencyjne nadesłali abp Andrzej Dzięga, abp Henryk Hoser, bp senior Antoni Dydycz. Przemawiali: ks. Piotr Wojdat, dyrektor Domu Księży Emerytów w Nowym Opolu, ks. prał. Roman Wiszniewski, proboszcz parafii Matki Boskiej Nieustającej Pomocy w Radzynie Podlaskim, ks. kan. Andrzej Kieliszek, proboszcz parafii Trójcy Świętej w Radzynie Podlaskim, ks. kan. Jan Spólny pochodzący z parafii radzyńskiej, ks. prał. Józef Frańczuk, wychowanek z czasów nauki w Janowie Podlaskim, ks. prał. Lucjan Szcześniak, proboszcz parafii św. Jana Kantego w Legionowie oraz przedstawiciele parafian, emerytowany policjant, kolega z rodzinnej wioski Kudelczyn oraz Stanisław Kobyliński brat Zmarłego. Miejscowy proboszcz ks. Andrzej Ułasiuk podziękował wszystkim za obecność i modlitwę w intencji śp. Księdza Prałata.

Konduktowi pogrzebowemu na cmentarz miejscowy przewodniczył Biskup Siedlecki. Zgodnie z wolą Zmarłego, jego ciało zostało złożone w grobie rodzinnym na miejscowym cmentarzu.

Requiescat in pace.

ks. Bernard Błoński

SPIS TREŚCI

Episkopat Polski

List Pasterski z okazji IV Tygodnia Wychowania	353
Apel Zespołu KEP ds. Duszpasterstwa Służby Zdrowia i Chorych o zweryfikowanie decyzji podjętej ws. prof. Bogdana Chazana	357
Pismo w związku z inicjatywą Rodzina ma głos	361
Dzień modlitw w intencji III Nadzwyczajnego Zgromadzenia Ogólnego Synodu Biskupów	363

Biskup Siedlecki

Dekret dotyczący wizytacji kanonicznej w dekanacie komarowskim	366
Dekret ustanowienia komisji wizytacyjnych	367
Dekret zarządzający wybory do Rady Kapłańskiej	368
Dekret dotyczący sprawozdań finansowych	372
Dekret dotyczący wsparcia duszpasterstwa rodzin	373
Zapraszanie na III Sesję Plenarną Drugiego Synodu Diecezji Siedleckiej	374
Zmiany wśród duchowieństwa	375

Komunikaty Kurii

Komunikat Wydziału Duszpasterskiego	376
XXX Ogólnopolska Pielgrzymka Małżeństw i Rodzin na Jasną Górę	380
IV Diecezjalna Pielgrzymka Mężczyzn do Pratulina	381
Informacja o III Sesji Plenarnej Drugiego Synodu Diecezji Siedleckiej	383
Zaproszenie Diecezjalnego Moderadora Ruchu Światło-Życie	384
Pismo do księży spowiedników katedralnych	387

Uroczystości 450-lecia przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego w Parczewie

Parczew w historii	388
Słowo pasterskie Biskupa Siedleckiego w związku z obchodami 450-lecia przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego w Parczewie	391
Zaproszenie Biskupa Siedleckiego na uroczystości 450-lecia przyjęcia uchwał Soboru Trydenckiego w Parczewie	395
Pismo z Nuncjatury Apostolskiej	396
Słowo powitania wygłoszone przez Biskupa Kazimierza Gurdę na początku Eucharystii, Parczew 14 września 2014 r.	397
Homilia wygłoszona przez Abpa Marka Jędraszewskiego	399
Relacja z uroczystości jubileuszowych w Parczewie	407

Zmarli Kapłani

Ks. kanonik Antoni Bubela (1935-2014)	412
Ks. prałat Witold Kobylański (1925-2014)	414

**Diecezjalne Centrum
Pielgrzymkowo-Turystyczne
A R K A**

www.arkapielgrzymuj.pl

**Diecezjalne Centrum Pielgrzymkowo-Turystyczne „ARKA”
ul. Szkolna 22, 08-110 Siedlce
tel. 502 574 004
e-mail: pielgrzymki@arkapielgrzymuj.pl; www.arkapielgrzymuj.pl**

Organizujemy:

- I. Pielgrzymki do:
 - ❖ Ziemi Świętej
 - ❖ Rzymu
 - ❖ Sanktuariów Europy i świata
 - ❖ Sanktuariów w Polsce
 - ❖ po naszej diecezji
- II. Wyjazdy o charakterze rekolekcyjnym, religijnym w kraju i za granicą (np. rekolekcje na nartach w Austrii, Włoszech; Sylwester z Bogiem w polskich Tatrach, itp.)
- III. Wyjazdy turystyczne, itp.

Proponujemy:

- ❖ Pielgrzymki w wyznaczonych terminach – zobacz ofertę na stronie www.arkapielgrzymuj.pl
- ❖ dla grup zorganizowanych przez:
 - ✓ parafie
 - ✓ szkoły
 - ✓ zakłady pracy
 - ✓ osoby indywidualneorganizację pielgrzymek/ wyjazdów turystycznych w dowolne miejsce i w dowolnym czasie

Zapewniamy:

- ❖ dogodne warunki
- ❖ elastyczność w doborze trasy
- ❖ promocyjne ceny

ISSN 1230-7165

Wydawca

Wydawnictwo Diecezji Siedleckiej

Unitas

08-110 Siedlce, ul. Szkolna 22

tel. 502 574 004

e-mail: wiadomosci@wydawnictwo-unitas.pl

Nakład: 1000 egz.

Redaktor naczelny: ks. dr Marek Paluszkiewicz

Numer zatwierdził: ks. mgr lic. Jan Babik, kanclerz